

3665

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Ν. ΓΟΥΔΗ

ΠΡΩΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΤΥΠΟΥ ΚΛΑΣΣΙΚΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ
ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΗΣ ΒΑΡΒΑΚΕΙΟΥ ΠΡΟΤΥΠΟΥ ΣΧΟΛΗΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

XVIII.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΦΑΙΔΩΝ

ΣΧΟΛΙΑ

Τραϊωνταυ δρχ. 8.



ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Π. Δ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ

ΟΔΟΣ ΤΑΚΗ 13

Ε.Υ.Δ της Κ.Τ.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006



II. ΓΛΩΣΣΙΚΑ—ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

1. 1-12 αὐτός ἢ ἄλλου του ἀντίθ. τὸ φάρμακον ἰδ. I, XV 34. πολῖται συμπολίται. οὐδεις πάνυ τι οὐδεις ἀπολύτως. ἐπιχωριάζω συγνάζω... (καὶ παρῳμένω ἐκεῖ). χρόνου συχνουῦ ἀπὸ πολλῶν καιρῶν. οἶός τ' ἂν ἦν, πλήν γε δὴ (τινος ἀγγείλαντος).—**13-17** ταῦτα μὲν ἄνευ δὲ τοῦλάχιστον, τί ἦν τοῦτο πῶς συνέβη αὐτό, τύχη τυχαῖον περιστατικόν. ἐστεμμένη διὰ κλάδου δάφνης, ἱερᾶς τοῦ Ἀπόλλωνος. τοὺς δὲς ἑπτὰ τὰ ἑπτὰ ζεύγη (τῶν νέων καὶ νεανίδων). ἀπάγω ἀποστέλλω ὡς ὀφειλήν (ἀπο-). θεωρία ἐπίσημος ἀποστολή καὶ ἀντιπροσωπεία τῆς πόλεως (εἰς ἑορτάς, πανηγύρεις κλπ.). ἦν δὴ ὡς γνωστόν. τῷ θεῷ τίς δοτ. ; καθαρύω (φόνου ἢ μιάσματος) εἶμαι καθαρός, ἄγνός. δεῦρο εἰς Ἀθήνας, οὐχὶ εἰς Φλειοῦντα, διότι ὁμιλεῖ περὶ τῶν Ἀθηναίων. ἀπολαμβάνω ἀποκλείω. ὥσπερ λέγω εἶρηκα.

1 Ἐγκεράτης ἐκ Φλειοῦντος, πόλεως ἐν τοῖς Β. τῆς Πελοποννήσου μεταξὺ Σικυῶνος καὶ Ἀργολίδος, Πυθαγόρειος φιλόσοφος· ἐκ Φλειοῦντος ἐλέγετο καταγόμενος καὶ ὁ Πυθαγόρας, διότι ὁ παππαίπαπλος αὐτοῦ Ἰππασος, μὴ κατορθώσας νὰ πείσῃ τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ Φλειασίους νὰ λάβωσι τὰ ὄπλα κατὰ τῶν ἀπειλούντων τὴν πόλιν Δωριέων, ἔφυγε μετὰ τῶν ὁμοφρόνων εἰς Σάμον, ὅπου ἐγεννήθη καὶ ὁ τρισέγγονος αὐτοῦ Πυθαγόρας, ὅστις ὕστερον διαλεγόμενος ἐν Φλειοῦντι μετὰ τοῦ τυράννου τῆς πόλεως Δέοντος ἐκεῖ τὸ πρῶτον ὠνόμασεν ἑαυτὸν φιλόσοφον καὶ τὴν τέχνην αὐτοῦ φιλοσοφίαν. Διὰ τὰς παραδόσεις ταύτας πολλοὶ τῶν Φλ. ἦσαν Πυθαγόρειοι.— **Φαίδων** ἐξ ἐπιφανοῦς οἴκου τῆς Ἡλίδος, αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐν τῷ πολέμῳ πρὸς τοὺς Ἑλείους (401 ὀ.π.Χ.) ἐπωλήθη περὶ τὸ 400 νεώτατος τὴν ἡλικίαν, ἕως 18έτης, ὡς δοῦλος ἐν Ἀθήναις, ὅπου ἐχρησιμοποιήθη εἰς ἀγοραίαν τινὰ βιομηχανίαν. Ἐκεῖ γνωρίσας αὐτὸν τυχαίως ὁ Σωκράτης παρεκάλεσεν ἕνα τῶν πλουσίων μαθητῶν νὰ ἐξαγοράσῃ αὐτόν. Ἐντεῦθεν ὁ Φ., ἀνακτήσας τὴν ἐλευθερίαν, ἐγένετο ἐξ εὐγνωμοσύνης καὶ θαυμασμοῦ ἀφωσιωμένος μαθητῆς τοῦ φιλοσόφου ἐπὶ ἐν τοῦλάχιστον ἔτος μὲχρι τοῦ θανάτου τοῦ διδασκάλου 399 π.Χ., ἀγαπώμενος καὶ τιμώ-

μενος ὑπὸ τοῦ Σ. καὶ τῶν ἄλλων μαθητῶν. Ὑστερον ἴδρυσεν ἐν Ἑλλάδι ἰδίαν φιλοσοφικὴν σχολήν, τὴν κληθεῖσαν Ἑλλειακὴν. — **8** ἐπιχωριάζει τὰ νῦν Ἀθήνας... ὁ διάλογος τίθεται ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος γενόμενος ἐν Φλειοῦντι βραχὺν χρόνον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σ. Ἡ διακοπὴ τῆς συγκοινωνίας Φλειοῦντος - Ἀθηναίων θὰ ἦτο ἢ τυχαία ἢ διὰ τὴν ὥραν τοῦ ἔτους, μὴ ὀφειλομένη εἰς πόλεμον, διότι ὁ μὲν Ἑλλειακὸς εἶχεν ἤδη λήξει τῷ 400, ὁ δὲ Κορινθιακὸς ἐξεροίγη ὁ δὲ ἅλα ἔτη ὕστερον, τῷ 395, ὅτε τὰ κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Σ. θὰ ἦσαν ἤδη τελείως γνωστὰ εἰς τοὺς Φλειασίους. — **16** πολλῶ ὕστερον μετὰ ἓνα μῆνα. — **23** Θησεὺς Μίνως, βασιλεὺς τῆς ἐν Κρήτῃ Κνωσσοῦ, ἐκδκῶν τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ του Ἀνδρόγεω, φονευθέντος ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηναίων Αἰγέως, ὑπεχρέωσε τοὺς Ἀθηναίους νὰ πέμπωσι κατ' ἔτος (ἢ κατὰ πᾶν 9ον ἔτος) ἑπτὰ νέους καὶ ἑπτὰ παρθένους ὡς βορὰν τοῦ τέρατος Μινωταύρου, ἐνδαιτωμένου ἐντὸς ἀδιεξόδου ὑπογείου σπηλαίου, τοῦ λαβυρίνθου. Τῆς τρίτης ἀποστολῆς τοῦ φόρου τούτου συμμετασχὼν καὶ ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως Θησεὺς καὶ κατορθώσας τῇ βοήθειᾳ τῆς θυγατρὸς τοῦ Μίνω Ἀριάδνης νὰ φονεύσῃ τὸν Μινώταυρον καὶ νὰ σωθῇ ἴδρυσεν τὰ Δῆλια, ἑορτὴν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, γεννηθέντος ἐν Δῆλῳ, καθ' ἣ ἡ πόλις ἔστελλεν ὡς θεωρίδα τὴν Δηλιάδα (ναῦν), τὴν ἀρχαίαν ἐκείνην τριακόντορον τοῦ Θησεῦς, ἣτις συνεχῶς ἕκτοτε ἐπισκευαζομένη καὶ ἀνανεουμένη διετηρεῖτο μέχρι τῶν χρόνων Δημητρίου τοῦ Φαληρέως, (πρὸς τὸ ἡμέτερον ἱστορικὸν πολεμικὸν Ἔργον μόλις πρὸ ὀλίγων ἐτῶν βυθισθέντα). — Διὰ τί τονίζεται ὅτι ὁ Φ. ὑπῆρξεν ἀντόπιτος καὶ ἀντήκοος τῶν κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Σ.; Τίνες φράσεις μαρτυροῦσι τὸ μέγα ἐνδιαφέρον τῶν Φλ. γὰρ μάθωσι τὰ κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Σ.; τὸ διαφέρον τοῦτο τί μαρτυρεῖ; Διὰ τί τὰ τῆς δίκης παρίστανται γνωστὰ ἐν Φλ.; Διὰ τί ὁ θεὸς παρεκώλυσε τὴν ταχεῖαν ἐκτέλεσιν τῆς καταδίκης;

2. 1-16 ἐπιτηδεῖοι φίλοι. ἢ β ἢ μήπως. οἱ ἄρχοντες εὐφημ. οἱ ἑνδεκα. καὶ πολλοί γε καὶ πολλοὶ μάλιστα. μεμνησθαι (με) καὶ (λέγοντα) καὶ (ἀκούοντα) εἶτε-εἶτε. τοιοῦτους ἐτέρους ὁμοίους σοί, τῶν αὐτῶν αἰσθημάτων καὶ διαθέσεων. ἄλλὰ πειρῶ ἐμπρὸς λοιπὸν προσπάθει. — 17-37 καὶ μὴν καὶ ὅμως (δὲν θὰ τὸ πιστεύσετε). θαυμάσια ἔπαθον ἐδοκίμασα παράδοξον συναίσθημα. γὰρ 18; ἔλεος εἰσήγει με (μοι) ὡς παρόντα θανάτῳ ἀνδρὸς ἐπιτηδεῖου μὲ κατελάμβανε συναίσθημα συμπαθείας. ὁ τρόπος ἢ στάσις· αἰ γεν. αἴτ. εἰς τὸ εὐδαίμων. ὡς ἀδεῶς ἐπιφ. διασάφ. τοῦ εὐδαίμων.

τῶν λόγων. παρίσταται μοι μοι ἐπέρχεται εἰς τὸν νοῦν. ἐκεῖνον μὴδ' εἰς "Αἶδου ἰόνται ἰέναι ἄνευ θείας μοίρας ὅτι ἐκεῖνος, καὶ ὅταν ἀκόμη κατέλθῃ εἰς τὸν ἄδην, θὰ κατέλθῃ μὲ μοῖραν θεοφιλή, μὲ τὴν εὐλογίαν τοῦ θεοῦ. εἶπερ τις πῶποτε καὶ ἄλλος (ἐκεῖσε ἀφικόμενος εὐ ἐπραξεν) ἢ φράσις ἐξαίρει τὸ ἐκεῖνον : ὑπὲρ πάντα ἄλλον' πρβλ. καὶ εἶπερ που ἄλλοθι, εἶπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε κλπ. οὐδὲν πάνυ I 7. ὡς δόξειεν ἂν εἶκος εἶναι (ἐλευσινὸν εἰσιέναι τινί). παρόντι πένθει πενθίμῳ σκηνη. διὰ δὴ ταῦτα... ἀναλαμβάνει τὸν ἐκ τῆς μακρᾶς παρενθέσεως τῆς αἰτιολ. (εὐδαίμων γὰρ) διακοπέντα λόγον οὔτε ἔλεος εἰσῆει, ἵνα συνδέσῃ πρὸς αὐτὸν τὸ οὔτε αὐ ἡδονῇ (εἰσῆει μοι). ὡς ἐν φιλοσοφίᾳ ὄντων ὡς θὰ ἀνέμενέ τις παρ' ἡμῶν, ἐπειδὴ ἡσχολούμεθα μὲ τὴν φιλοσοφίαν. οἱ λόγοι ἢ διεξαχθεῖσα τότε συζητήσεις. τοιοῦτοί τινες τοιοῦτοι περίπου, δηλ. φιλοσοφικοὶ προκαλοῦντες ἡδονήν. πάθος συναίσθημα. ἄτοπος περίεργος, παράξενος. τί ἐπιτ. τὸ ἄτοπον. ἀτεχνῶς παντάπασιν, ὅλως διόλου, εἰς τὸ ἄτοπον... κρᾶσις κρᾶμα, ἀνάμεικτον συναίσθημα, ἐνθυμουμένῳ αἷτ. γελῶντες· δακρῦοντες τίνες αἰ μτχ. καὶ τί διορίζουσι ; καὶ διαφερόντως καὶ κατὰ τρόπον πολὺ ὑπερβολικόν. πού ἂν δὲν ἀπατῶμαι.— 38·53 Παιανιεύς· ὁ δῆμος ἢ Παιανία (παρὰ τὸ Λιόπεσι τῆς Ἀττικῆς).

4 οἱ ἄρχοντες οἱ ἑνδεκα πλὴν ἄλλων εἶχον τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ, ἐμερίμωνν περι τῆς ἐκτελέσεως τῶν ὑπὸ τῶν δικαστηρίων ἐπιβαλλομένων σωματ. ποινῶν καὶ ἐδίκαζον τοὺς ἐπ' αὐτοφώρῳ συλλαμβανομένους ἐγκληματοῦντας.— 12 ἡμῖν τί εἰκάζομεν ἐκ τῆς λ. ; — 3·3 Ἀπολλόδωρος ὁ Φαληρεὺς, θερμὸς καὶ ἐνθουσιώδης μαθητῆς τοῦ Σ., παράφορος ἐν χαρᾷ καὶ λύπῃ, μανικὸς διὰ τοῦτο καλούμενος, ἀλλὰ μετρίου νοῦ, κομίσας, ὡς λέγεται, εἰς τὸ δεσμοτήριον καὶ ὥραϊα ἐνδύματα διὰ τὸν νεκρὸν τοῦ διδασκάλου.— 40 ὁ πατήρ αὐτοῦ Κρίτων, ὁμηλιεὺς καὶ συνδημότης τοῦ Σ. (ἐξ Ἀλωπεκῆς), ὀλοψύχως ἀφωσιωμένος εἰς αὐτόν, χρηστὸς καὶ πλούσιος, συντηρῶν ἐξ ἰδίων τὴν οἰκογένειαν τοῦ φιλοσόφου· ἐν τῇ δίκῃ παρεκάλεσε μετὰ τοῦ Πλάτωνος, Ἀπολλοδώρου καὶ τοῦ υἱοῦ Κριτοβούλου τὸν Σ. νὰ ὀρίσῃ δι' ἑαυτὸν ποινὴν 30 μνῶν, διὰ τὰς ὁποίας αὐτοὶ ἠγγυῶντο, γνωστὸν δὲ ἐκ τοῦ ὁμωνύμου διαλόγου τοῦ Πλάτωνος ὅτι κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως ἐζήτησεν ἐπὶ κινδύνῳ τῆς περιουσίας καὶ τῆς ζωῆς του νὰ πείσῃ τὸν Σ. νὰ φύγῃ ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου. Ἀλλ' ἦτο πολὺ μετρίως φιλοσ. διανοίας. Τὰς σχέσεις Κρ. - Σ. θὰ παρακολουθήσωμεν ἐν τῷ διαλόγῳ.— Ἐρμογένης Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ ζαπλοῦτου

Ἰππονίκου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καλλίου, φίλτατος τοῦ Σ. καὶ πένης ὡς ἐκεῖνος.— **Ἐπιγένης** υἱὸς Ἀντιφῶντος τοῦ Κηφισιέως.— **Ἀισκίνης** υἱὸς τοῦ Λυσανίου, γράψας, ὡς λέγεται, ἑπτὰ διαλόγους.— **Ὁ Μενέξενος** ἦτο υἱὸς Κτησίππου τοῦ Παιανιέως, ἐξ ἐπιφανοῦς οἴκου.— **Ἀντισθένης** Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ περιωνύμου σοφιστοῦ Γοργίου καὶ εἶτα τοῦ Σ., οὐ μιμηθεὶς τὸ καρτερικόν, ἀπαθὲς καὶ τὴν ἰσχὺν τῆς βουλήσεως ἴδρυσεν τὴν σχολὴν τὴν κληθεῖσαν **Κυνικήν** τὸ μὲν ὡς λειτουργοῦσαν ἐν τῷ γυμνασίῳ Κυνοσάργει, τὸ δὲ ἐκ τῆς διαίτης τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ἧς ἰδεῶδες ἦτο ὁ πολύμοχθος τοῦ Ἡρακλέους βίος, ἡ αὐτάρκεια καὶ ἡ κυνικὴ ἀδιαφορία πρὸς τὸν ἔξωτερ. κόσμον.— **Σιμίας** κ. **Κέβης** νεανίσκοι Θηβαῖοι, τὸ πρῶτον μαθητεύσαντες ἐν Θήβαις παρὰ τῷ διασήμῳ Φιλολάῳ, μαθητῇ τοῦ Πυθαγόρου· εἶτα ἐλθόντες εἰς Ἀθήνας χάριν ἀνωτέρας παιδείσεως ἐγένοντο ἐνθουσιώδεις μαθηταὶ καὶ θαυμασταὶ τοῦ Σ., ἔτοιμοι νὰ θυσιάσωσι καὶ ὄλην τὴν περιουσίαν των πρὸς σωτηρίαν τοῦ διδασκάλου. Τὴν φιλοσοφ. μόρφωσιν αὐτῶν θὰ γνωρίσωμεν ἐν τῷ διαλόγῳ. Ὁ Σιμίας ἔγραψεν 23 διαλόγους καὶ ὁ Κέβης 3, ἀπολεσθέντας πάντας.— Θηβαῖος ἦτο καὶ ὁ **Φαιδωνίδης**, περὶ οὗ οὐδὲν ἄλλο γινώσκομεν.— **Εὐκλείδης** Μεγαρεύς, μαθητὴς καὶ θαυμαστὴς τοῦ Σ., ἰδρυτὴς τῆς **Μεγαρικῆς** σχολῆς.— Περὶ τοῦ **Κλεομβρότου** λέγεται ὅτι, μόλις ἀνέγνωσε τὸν παρόντα διάλογον, πεσὼν εἰς τὴν θάλασσαν ἐπνίγη λέγων : *Χαῖρε, Ἥλιε.*— **Ἀρίστιππος** ὁ Κυρηναῖος ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ διασήμου σοφιστοῦ Πρωταγόρου, ἐγνωρίσθη καὶ εἶχε σχέσεις πρὸς τὸν Σ. καὶ μετὰ τὸν θάνατον τούτου περιήρατο τὴν Ἑλλάδα ὡς σοφιστὴς, ἐν δὲ τῇ ἰδίᾳ πατρίδι ἴδρυσεν τὴν **Κυρηναϊκὴν** σχολὴν, ἣτις δεχομένη ὡς ὑψιστον ἀγαθὸν τὴν ἡδονὴν ἀπεκλήθη διὰ τοῦτο καὶ **Ἡδονικὴ**.— Τίνες ἄλλοι παρίσταντο ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ θὰ γνωρίσωμεν προϊόντος τοῦ διαλόγου.— *Νὰ παρίσταντο καὶ ἄλλοι κατὰ τὸν διάλογον Φ. - Ἐχ. :* **Ὁ Πλάτων** νὰ ἦτο παρὼν κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ Σ.; *Διὰ τί ἀπουσίασαν ὁ Ἀρίστιππος καὶ ὁ Κλεομβροτος ; Διὰ τίνων μέσων ὁ Φ. κινεῖ τὸ διαφέρον καὶ τὴν προσδοκίαν τῶν ἀκροατῶν ;*

3. 1-9 **ἔωθεν** (ἢ ἕως, ἡώς), **ἔωθινός**, **διατριβῶ** περνῶ τὴν ὥραν (μὲ συζήτησιν), **συζητῶ**.— **9-22** καὶ δὴ καὶ τότε ἀπὸ τοῦ γενικοῦ καὶ τὰς πρόσθεν ἡμέρας μεταβαίνει εἰς εἰδ. περίπτωσιν, τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου τοῦ Σ. **πρωιαίτερον** τοῦ συνήθους. **παρηγγείλαμεν ἀλλήλοις** εἶπομεν ὁ εἰς μὲ τὸν ἄλλον, **συνεννοήθημεν**. **εἰς τὸ εἰωθός** εἰς τὴν συνήθη θέσιν. **ὑπακούω** (περὶ τοῦ θυρωροῦ)

· ἀνοίγω. λύουσι τῶν δεσμῶν τῶν ποδῶν, τῆς ποδοκάκης ἢ (ὑστερον) ξύλου. παραγγέλλω δίδω τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς. δ' οὖν τέλος πάντων. ἐπισχῶν χρονοτριβήσας. καταλαμβάνω εὐρίσκω.— 22-9 ἀνευφημῶ βάλλω γοερὰν φωνήν. ὕστατον δὴ διὰ τελευταίαν λοιπὸν (πλέον) φοράν. ἀπήγον ὁ προκτ. προσπάθειαν. κόπτομαι λ. π. κτυπῶ τὴν κεφαλὴν μου ἢ τὸ στῆθος (προβλ. κοπετός, κομμάς). — 29-45 ἐξέτριψε τὰ πονοῦντα ἐκ τῆς συνθλίψεως τῶν δεσμῶν μέρη. ἄτοπον II 28. ἄτοπόν τι ἰδ. αὐτόθι. ὡς θαυμασίως πέφυκε πόσον παράδοξον φύσει σχέσιν ἔχει πρὸς. τῷ μὴ ἐθέλειν ἀναγκάζεσθαι δὲ κατὰ τοῦτο ὅτι, ἐφ' ὅσον. διώκω ἐπιδιώκω. συνάπτομαι κρέμαμαι μαζί (ὡς δύο κεράσια ἀπὸ τὴν αὐτὴν οὐρανῶν). ἐννοῶ στοχάζομαι. ἔοικεν ἐπακολουθεῖν. ἐπειδὴ ἀσύμφ. διασαφ.

4 τὸ δικαστήριον τὰ πλεῖστα τῶν ἡλιαστικῶν δικαστηρίων ἔκειντο ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἣς τμήμα ἀπεκαλύφθη ἄλλοτε πρὸς Α τοῦ λεγομένου Θησείου, σήμερον δὲ συνεχίζονται αἱ ἀνασκαφαί· ἐκεῖ που πλησίον ἦτο καὶ τὸ δεσμωτήριον. Αἱ λεγόμεναι Φυλακαὶ τοῦ Σωκράτους κατὰ τὰς βορείους κλιτύς τοῦ λόφου τοῦ Μουσείου (μνημείου τοῦ Φιλοπάτπου) εἶναι αὐθαίρετος προσωνυμία, διότι οὔτε ἐγγὺς τῆς ἀγορᾶς εἶναι οὔτε ἦτο δυνατόν τόσον ἀνεπαρκῆς χώρος καὶ δὴ τρωγλαὶ νὰ χρησιμεύωσιν ὡς δεσμωτήριον τῆς πόλεως.— 17 λύουσι φαίνεται ὅτι ὁ Σ. μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης παρέμενε συνεχῶς δεδεμένος, τὰ δὲ δεσμὰ (ποδοκάκη, ξύλον) ἐλύοντο πρὸ τῆς ἐκτελέσεως, ὅπως καὶ σήμερον ἀπὸ τῆς παραμονῆς τῆς ἐκτελέσεως παρέχεται εὐμάρειά τις εἰς τοὺς καταδίκους.— 21 Ξανθίππη ἡ γνωστὴ φίλερις σύζυγος τοῦ Σ., ἦν ὅμως ὁ φιλόσοφος ἠνείχετο στωικώτατα. Ἡμέραν τινά, ἀφ' οὗ περιέλουσε βαναύσως τὸν Σ. δι' ὑβρεων, ἐξεκένωσε κατόπιν κατὰ τῆς κεφαλῆς του δοχεῖον πλήρες ὕδατος· καὶ ὁ Σ. γελῶν: Δὲν σᾶς ἔλεγον, εἶπε πρὸς τοὺς παρισταμένους φίλους, ὅτι ἡ Ξ. μετὰ τὰς βροντὰς θὰ βρέξῃ; Ἄλλοτε πάλιν πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην ἀποροῦντα διὰ τὴν ὑπομονὴν του ἔλεγεν: Ἐχω πλέον συνηθίσει τὰς ὑβρεις τῆς Ξ., ὅπως καὶ τὰς τροχαλίαις, τὰς ὁποίας ἀκλύω συνεχῶς· καὶ σὺ δὲν ἀνέχεσαι τὰ συνεχῆ κακαρίσματα τῶν χηνῶν σου; Ναί, εἶπεν ὁ Ἀλκ., ἀλλά μοι γεννῶσιν φῶν καὶ νεοσσούς.— Ἀλλὰ μήπως δὲν γεννᾷ καὶ δι' ἐμὲ παιδία ἡ Ξ.; ἀπήντησεν ὁ Σ. Ἐντεῦθεν ἡ Ξ. θὰ ἦτο πασίγνωστος, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Ἐχ., ὅστις θὰ εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὰς Ἀθ. καὶ θὰ εἶχε συνδεθῆ πρὸς τὸν Σ. καὶ τὸν Φ.—

22 τὸ παιδίον ἐπειδὴ ὁ πρεσβύτερος Λαμπροκλῆς θὰ ἦτο ἤδη ὄριμος νέος, ὁ Πλάτων ἐννοεῖ ἐνταῦθα ἢ τὸν Σωφρονίσκον ἢ τὸν Μενέξενον.—**28** *τινὲς τῶν τοῦ Κρ.* ὁ Κρ. ὡς πλούσιος εἶχε πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ δούλους ἀκολουθούς.—**30** *ἀνακαθιζόμενος ὁ Σ.* καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆρχοντο οἱ φίλοι ἦτο ἔτι ἀνακεκλιμένος ἐν τῇ κλίνῃ καὶ οὕτως ἔχων εἶπε πρὸς τὸν Κρ. νᾶπαγάγωσι τὴν Ξ. Ταύτης ἀπαγομένης ἀνασηκώνεται ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ τρῖβει τὸ σκέλος.—**39** *Αἰσωπος* δούλος τοῦ Σαμίου Ἰάδμονος, σύγχρονος περίπου τοῦ Σόλωνος. Οὗτος ὢν ταμεῖον μύθων τῆς Ἀνατολῆς, ἴσως δὲ πλάσας καὶ τινὰς ἰδίους πρωτοτύπους, διηγεῖτο αὐτοὺς μετὰ χάριτος ἐν πεζῷ λόγῳ πρὸς παραίνεσιν. Πρῶτος ὁ Σωκράτης ἐν τῇ εἰρκτῇ τοὺς διὰ στόματος φερομένους μύθους ἐστιχοῦργησε, τὴν πρώτην δὲ πλήρη ἔκδοσιν ἐφιλοπόνησε Δημήτριος ὁ Φαίηρεὺς *Συναγωγὴν τῶν Αἰσωπέων μύθων*. Οἱ σήμερον φερόμενοι Αἰσωπεῖοι μῦθοι εἶναι παράρρασις Αἰσωπ. μύθων, οὓς διάφοροι εἶχον στιχοῦργῆσαι.—*Διὰ τί ὁ Πλάτ. παραμερίζει τὰς οἰκογενειακὰς σκηναὺς τοῦ Σ., ἀπομακρύνων τὴν Ξανθίππην; Πῶς θὰ ἀνέμενέ τις νᾶ ἴδῃ τὸν Σ. κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ βίου του καὶ πῶς ἐμφανίζεται οὗτος εἰς τοὺς μαθητὰς του; Τίς ἡ ἀρετὴ τοῦ κεφαλαίου;*

4. 1-10 *εὖ γ' ἐποίησας ἀλήθεια (γὰρ) καλὰ ἔκαμες καὶ μὲ ὑπενθύμισας. ὦν ἔλξ. ἐντείνω (εἰς μέτρον, εἰς ἔπος) στιχοῦργῶ. οἱ τοῦ Αἰσ. λόγοι* οἱ ἐν πεζῷ μῦθοι τοῦ. καὶ (ποιήσας) τὸ εἰς τὸν Ἀπ. *προοίμιον ὕμνος* (διότι οἱ ῥαψῳδοὶ ἐν ἑορταῖς προέτασσον τῆς ἀπαγγελίας ὁμηρ. ἔπων ὡς προοίμια ὕμνων τῶν θεῶν, πρὸς τιμὴν τῶν ὁποίων ἐτελεῖτο ἡ ἑορτή). *Εὔηνος σοφιστής. ὅ,τι ποτὲ διανοηθεῖς* τί τέλος πάντων σκολῶν, προτιθέμενος, ἀπὸ τίνος σκέψεως ὠθούμενος.—**10-37** *ἀντίτεχνος ἀντίπαλος ἐν τῇ τέχνῃ. ἀφοσιοῦμαι* ἐκπληρῶ τὸ πρὸς τὸν θεὸν καθήκον μου, εὐρίσκομαι ἐν τάξει ἀπέναντι τοῦ θεοῦ· οἱ πρῶτ. τῶν μτχ. τὸ ἐπιχειρούμενον. *πολλάκις μετὰ τοῦ εἰ, ἵνα, μὴ ἔξηγ.* ἴσως· ἐπίσης καὶ τὸ *ἄρα* ἐν ὑποθ. *προτ. μουσικῇ* πᾶσα πνευματικὴ ἀπασχόλησις, π.χ. ἐπιστημονικὴ, καλλιτεχνικὴ. *ταύτην τὴν μ. ποιεῖν* νὰ ἀσκῶ ταύτην τὴν ποιητικὴν ἐργασίαν. *γὰρ ἔπεξ. ἐν ἄλλῃ ὄψει* μὲ διάφορον μορφήν. *παρακελεύομαι* προτρέπω, παροτρύνω τινὰ πρὸ τῆς ἐνεργείας (τὸν δρομέα π. χ. πρὶν ἀρχίσῃ τὸν ἀγῶνα δρόμου). *ἐπικελεύω κ. διακελεύομαι* ἐνθαρρύνω ἐν αὐτῇ τῇ ἐνεργείᾳ (π. χ. τὸν δρομέα ἤδη τρέχοντα)· ὑποκ. τῶν ἀπρμφ. τὸ ἐνύπνιον, ἀντκμ. αὐτὸ τοῦτο, ὅπερ ἔπραττον, *ποιεῖν μουσικὴν* (ἔπεξ.), ἐργάζεσθαι φιλοσοφίαν. *μεγίστη*

μουσική ἢ κατ' ἐξοχὴν μουσική. νῦν δὲ ἀντίθ. εἰς ἐν γε τῷ πρόσθεν χρόνῳ 19. ἡ ἐορτὴ τοῦ θεοῦ τὰ Δήλια. δημώδης μουσική ἢ κατὰ τὴν ἀντίληψιν τοῦ πολλοῦ κοινοῦ μουσική, ἢ ποίησις, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν μεγίστην μουσικὴν τὴν φιλοσοφίαν. ποιῶ καταγίνομαι μὲ τὴν ποίησιν. (ἔδοξε) εἶναι ἀσφαλέστερον ἀπιέναι εἰς Ἄδου. οὕτω δὴ διὰ τὸν λόγον λοιπὸν τοῦτον. ἐποίησα (ποίημα). μετὰ τὸν θεὸν βραχυλ. μετὰ τὸ εἰς τὸν θεὸν προοίμιον. ποιητῆς πραγματικός π., ἄξιός τοῦ ὀνόματός του. μῦθος μυθ. διήγησις. λόγος διήγησις πραγματ. γεγονότων. μυθολογικός μυθοπλαστικός, ἔχων τὰ τάλαντον τῆς ἐπινοίας μύθων. ἐποίησα, ἀνωτέρω ἐντείνειν 3.

4 εἰς τὸν Ἀπόλλω διὰ τί προέκρινε τὸν θεὸν τοῦτον λέγει ἐν 32: εἰς τὸν θεὸν ἐποίησα, οὗ ἦν ἡ παροῦσα θυσία. Ἄλλως αἱ σχέσεις τοῦ θεοῦ πρὸς τὸν Σ. ἦσαν οἰκεῖαι· ὁ Δελφικός Ἀπ. ἐκάλεσε τὸν Σ. ἀνδρῶν ἀπάντων σοφώτατον, ὁ θεὸς ἀναβάλλει ἐπὶ μῆνα τὴν θανατικὴν ποινήν, ἵσως ἵνα δώσῃ καιρὸν μεταμελείας εἰς τοὺς Ἀθηναίους, αὐτὸς δὲ ὁ Σ. λέγει περὶ ἑαυτοῦ ἐν XXXV: ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς που οἶμαι ὁμόδουλός γε εἶναι τῶν κύκνων καὶ ἱερός τοῦ αὐτοῦ θεοῦ, καὶ οὐ χεῖρον ἐκείνων τὴν μαντικὴν ἔχειν παρὰ τοῦ δεσπότου, καὶ τέλος τὸ δελφικὸν γνῶθι σαυτὸν ἀποτελεῖ τὴν βᾶσιν τῆς Σωκρατ. φιλοσοφίας. Περὶ τούτων ἴδ. τὸ ἡμέτερον *Μαντεῖον τῶν Δελφῶν* ἐν σ. 178, 179 κέ., 185 καὶ σημ. 2.— 5 *Εὐθηνος* Πάριος, σοφιστῆς καὶ ἐλεγειακὸς ποιητής, τιμώμενος ὑπὸ τῶν συγχρόνων διὰ τὴν σοφίαν του, διδάσκων τὴν τέχνην ἀντὶ τοῦ εὐτελοῦς ποσοῦ τῶν ὁμῶν.— 13 *ἐνυπνίων* ὁ Σ. ἐπίστευεν εἰς τὰ ἐνύπνια ὡς θεόπεμπτα, πρβλ. Ἀπολ. XXI ἐμοὶ δὲ τοῦτο (ὁ ἔλεγχος τῶν ἀνθρώπων) προστακταί ὑπὸ τοῦ θεοῦ πράττειν καὶ ἐκ μαντείων καὶ ἐξ ἐνυπνίων· ἐν δὲ Κρίτ. II ἡ Θέτις ἐπιφανεῖσα ἐν ἐνυπνίῳ εἰς τὸν Σ. λέγει περὶ τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου του: ἡματί κεν τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἴκοιο.— 23 μουσική ἐκαλεῖτο πᾶσα τέχνη διατελοῦσα ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Μουσῶν καὶ ἰδίᾳ ἡ μουσική. Οἱ Πυθαγόρειοι πρῶτοι καὶ κατ' αὐτοὺς καὶ ὁ Πλάτων μουσικὴν ἐκάλεσαν τὴν φιλοσοφίαν. Ἐν εὐρυτέρῳ σημασίᾳ μουσική ἐκαλεῖτο πᾶσα πνευματικὴ καὶ θεωρητικὴ μόρφωσις ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν γυμναστικὴν, τὴν παιδεύουσαν τὸ σῶμα.— Τίνας ὥραιας γραμμάς βλέπομεν ἐν τῷ ἤθει τοῦ Σ. τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου αὐτοῦ; Τί μαρτυροῦσιν αὐταί;

5. 1-7 ἔρρωσο (ῥώννυσθαι, εὐχῆ) ὑγίαινε, ἔρρωσθαι τὰς εὐχάς μου, τοὺς χαιρετισμούς μου. διώκω ἐπακολουθῶ. οἶον τοῦτο οἶόν ἐστι τοῦτο ὅ, τί εἶναι αὐτό, τὸ ὁποῖον συνιστᾷς. πολλὰ πολλάκις.

οὐδ' ὀπωσιούην οὐδαμῶς.—7-13 τί δαι (δὴ) ἀλλὰ τί λοιπόν; ἢ ἐρώτ. μετὰ τοῦ δαι ἐκφράζει θαυμασμόν. **τούτου τοῦ πράγματος** τῆς φιλοσοφίας. **καθίημι** καταβιβάζω. **οὕτως** μὲ τὴν στάσιν αὐτήν. —13-25 **συγγεγονότες Φ.** ἐν ᾧ ἔχετε χρηματίσει μαθηταὶ τοῦ Φ. **οὐδεις φθόνος** λιτ. εὐχαρίστως θὰ εἶπω. **καὶ μάλιστα ὁ καὶ ἐπιτ. :** ὅπως ἐξαιρετικῶς. **ἐκεῖσε** ποῦ; **διασκοπῶ** διερευνῶ, λεπτομερῶς ἐξετάζω. **μυθολογῶ** ἐκθέτω τὰς σκέψεις μου. **ἀποδημία** ἐνταῦθα: καὶ ἢ ἐν Ἄδου παραμονή, ὁ βίος ὁ ἐκεῖ.

18 Φιλόλαος ἐκ Κρότωνος ἢ Τάραντος, διάσημος μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου, πρεσβύτερος τοῦ Σωκράτους· ὁ Πυθ. γεννηθεὶς ἐν Σάμῳ 1 ἴσως τῷ 570 π. Χ. ἀπέκησε περὶ τὸ 530 εἰς Κρότωνα τῆς Ἰταλίας, ὅπου ἴδρυσεν θρησκευτικὴν ἀδελφότητα, τὸ **ῥμακίον** (ἐντεῦθεν οἱ μαθηταὶ **ῥμάκοι**), ὅπερ ἔσχε μαθητὰς Ἑλληνας πανταχόθεν τῆς Ἰταλίας καὶ Σικελίας. Ἐκεῖ ἐτελοῦντο τὰ **ῥγια** (τελεταί, μυστήρια), ὧν κέντρον ἦτο ὁ Ἀπόλλων καὶ κύριον δόγμα ἡ περὶ μετεμψυχώσεως διδασκαλία, ἀξιούσα παρὰ τῶν μαθητῶν σωματικὴν καὶ πνευματικὴν ὑγείαν, ἠθικότητα καὶ ἐγκράτειαν, ἀποχὴν σαρκῶν ζῴων καὶ κυάμων (κατὰ τὴν παλαιοτάτην πίστιν ὅτι ζῶα καὶ φυτὰ εἶναι ἀδελφὰ τοῦ ἀνθρώπου, ὡς τέκνα τῆς κοινῆς μητρὸς γῆς), κάθαρσιν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν διὰ τῆς μουσικῆς, ὡς ἡ γυμναστικὴ θεραπεύει τὸ σῶμα, καθόλου εὐκοσμον βίον καὶ ἁρμονικόν, ὅπως εὐκοσμον καὶ ἑναρμόνιον εἶναι τὸ σύμπαν, ὅπερ πρῶτος ὁ Πυθ. **κόσμον** ἀπεκάλεσε, διατεταγμένον κατ' ἀριθμητικὰς καὶ ἁρμονικὰς σχέσεις, καὶ ἐντεῦθεν οἱ Πυθαγόρειοι ἐθεράπευον πολὺ τὰ μαθηματικά, τὴν κοσμολογίαν καὶ τὴν μουσικὴν. Ἄλλ' ὁ μυστηριώδης βίος τῶν μαθητῶν, ζώντων ὡς ἀσκητῶν ὑπὸ αὐστηρὰν μοναχικοῦ τάγματος πειθαρχίαν, καὶ αἱ ἀξιώσεις αὐτῶν νᾶναλάβωσι τὴν κυβέρνησιν τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων πρὸς διαορύθμισιν τοῦ βίου κατὰ τὰς ἀρχὰς αὐτῶν καὶ ἴσως πρὸς ἀποφυγὴν διωγμῶν προεκάλεσε μεγάλην ἀντίδρασιν, ὁ Πυθ. κατεδιώχθη, τὸ ῥμακίον ἵστερον περὶ τὸ 440 30 ἐπυρπολήθη, οἱ δὲ μαθηταὶ αὐτοῦ ὑποστάντες πανταχόθεν γενικὸν διωγμὸν διεσκορπίσθησαν καὶ ὁ Φιλόλαος κατέφυγεν εἰς Θήβας, ὅπου ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ Σιμίου καὶ Κέβητος. Οὗτος τὴν Πυθαγόρειον διδασκαλίαν φερομένην διὰ στόματος (ὁ Π. οὐδὲν ἔγραψε, πρβλ. τὸ αὐτὸς ἔφα) πρῶτος συνέγραψε, τὸ δὲ σύγγραμμα αὐτοῦ ἠγόρασεν ἀντὶ ἀδράς ἀμοιβῆς παρὰ τῶν συγγενῶν του κατὰ τὴν εἰς τὴν Ἰταλίαν μετάβασίν του ὁ Πλάτων, γενόμενος οὕτω κάτοχος καὶ τοῦ πυθαγορ. συστήματος, ἐν ᾧ

ὁ Σ. πολὺ γενικὰ καὶ ἀόριστα θὰ εἶχεν ἀκούσει περὶ αὐτοῦ. — *οὐδέν γε σαφές* ἢ διδασκαλία τῶν Πυθαγορείων ἐγένετο διὰ συμβολικῶν ἀποφθεγμάτων, δι' αἰνιγματωδῶν κανόνων καὶ παραγγελμάτων, ζητοῦσα διὰ τοῦ μυστηρίου νάσκηση ὑποβολὴν ἐπὶ τὰς ψυχὰς τῶν μαθητῶν κατὰ τὰ ἐν τοῖς μυστηρίοις γενικῶς κρατοῦντα (προβλ. τὸν μυστικισμόν ἐν τοῖς μυστηρίοις τῆς Ἐλευσίνας, περὶ οὗ ἰδ. τὰ ἡμέτερα *Μυστήρια τῆς Ἐλευσίνας* ἐν σ. 62 κέ.). — *24 ἐν τῷ μέχρι ἡλίου δυσμῶν χρόνῳ* ὅπως πτώμα ἀταφον μολύνει τοὺς οὐρανίους βλέποντας αὐτὸ (ἐντεῦθεν ἢ ταφὴ νεκροῦ ὄφειλε νὰ γίνῃ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου), οὕτως ἐν Ἀθήναις ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις ὡς προᾶξις ἐναγῆς ἀπηγορεύετο ἐν ἡμέρᾳ (προβλ. ὅσα λέγει ὁ Κρέων ἐν Οἰ. Γ, 1420... περὶ μολύνσεως τοῦ ἡλίου, βλέποντος τὸ ἄγος τῆς τυφλώσεως τοῦ Οἰ.), ἐπειδὴ δὲ ἀπὸ τῆς νυκτός ἤρχιζεν ἡ ἐπιούσα, ἡ αὐριον, ἡ θανατικὴ ποινὴ τοῦ Σ., ἣτις ἔδει νὰ ἐκτελεσθῇ σήμερον III 13, θὰ ἐξετελεῖτο περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου πρὸ τῆς νυκτός. — *Σιμίας καὶ Σ. πῶς ὁμιλοῦσι περὶ τοῦ Εὐήνου; Διὰ τί ὁ Σ. λαμβάνει σεμνοτέρα σιάσιν καταβιβάζων τοὺς πόδας; Τί τεχνικὸν βλέπομεν ἐν τῇ ἐξελίξει τοῦ διαλόγου;*

6. *1-6 κατὰ τί διὰ τί. νῦν δὴ πρὸ ὀλίγου. παρ' ἡμῖν ποῦ; — 1-13 τοῦτο μόνον* τὸ ἀποκτιννύναι αὐτὸν ἑαυτόν, ὅπερ κατωτέρω λέγεται ἀπλῶς *τεθνάναι*· κατὰ τὸν Σ. πάντα τὰ πράγματα εἶναι δίπλευρα, διφυῆ, οὐχὶ μονόπλευρα δηλ. ἢ ἀπολύτως ἀγαθὰ ἢ ἀπολύτως κακά, ἀλλὰ κατὰ τὰ πρόσωπα καὶ κατὰ τὰς συνθήκας, ὅφ' ἄς ταῦτα διατελοῦν, τὸ αὐτὸ προᾶγμα ἄλλοτε εἶναι ἀγαθὸν καὶ ἄλλοτε κακόν· θὰ ἦτο λοιπὸν ἀληθῶς παράδοξον, ἐὰν ὁ θάνατος, μόνος ἐξ ὄλων τῶν πραγμάτων ἀποτελῶν μοναδικὴν ἐξαιρέσιν, θὰ ἦτο πάντοτε καὶ διὰ πάντα ἄνθρωπον ἀπολύτως ἀγαθὸν μόνον ἢ ἀπολύτως κακόν· ἀνάγκη ἄρα νὰ δεχθῶμεν κατ' ἀναλογίαν πρὸς πάντα τὰ ἄλλα πράγματα ὅτι καὶ ὁ θάνατος, ὅστις συνήθως θεωρεῖται κακόν, διὰ πολλοὺς ἀνθρώπους καὶ ὑπὸ ὁρισμένας συνθήκας εἶναι ἀγαθόν, προτιμότερον τῆς ζωῆς· ἀλλ' ἐν ᾧ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἶναι ἀγαθόν, τὰ δὲ ἀγαθὰ πάντες ἐπιδιώκομεν, ἐνταῦθα παραδόξως ὁ ἄνθρωπος ὁ θεωρῶν τὸν θάνατον ἀγαθόν δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιζητήσῃ αὐτὸν αὐτοκτονῶν! τοῦτο εἶναι παράδοξον. Ἡ μετάφρασις: "Ἴσως ὅμως θὰ σοὶ φανῇ παράδοξον, ἐὰν τοῦτο μόνον (τὸ τεθνάναι), ἀποτελοῦν μοναδικὴν ἐξαιρέσιν ἐξ ὄλων τῶν ἄλλων πραγμάτων, εἶναι μονοειδές, ἐμφανιζόμενον πάντοτε ὡς κακόν καὶ μὴ ἐμφανιζόμενον εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ ὡς ἀγαθόν, προτιμότερον τῆς

ζωῆς, ὅπως ἐμφανίζονται καὶ τὰ ἄλλα πράγματα, τὰ ὅποια εἶναι ἄλλοτε ἀγαθὰ καὶ ἄλλοτε κακὰ κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ κατὰ τὰ πρόσωπα. Ἄλλοι μεταφράζουσιν ἄλλως. οἷς δι' ὅσους (τοὺς φιλοσόφους). ὅσιον εὐσεβές, εὖ ποιεῖν ἀποκτινύναι, ἀφ' οὗ ὁ θάνατος ἀγαθόν.— 13-25 ἴτω βοιωτ. λ. ἴστω (οἶδα), ἔστω μάρτυς. Ζεύς, βοιωτ. Δεύς. φωνή τοπικὴ διάλεκτος. (ἔχεις δίκαιον) καὶ γὰρ ἄν. οὕτω ἐκ πρώτης ὕψεως, ἄνευ ἀκριβεστεράς ἐξετάσεως. ἄλογον παράλογον. οὐ μέντοι (ἄλογον). λόγον τινα λιτ. σοβαρὸν λόγον. λόγος ἐπιχείρημα, διδασκαλία. ἀπόρρητα ἀπόρρητοι διδασκαλῆαι. φρουρά δεσμοτήριον, ὅπου φρουρεῖται τις. φρουρά τις εἶδος φρουρᾶς. λύειν (τινα ὑποκ.). μέγας σοβαρός, μέγας τις πρβλ. II 28 ἄτοπὸν τι. οὐ ῥᾶδιος διιδεῖν δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ τὸν κατανοήσωμεν ἐν ὅλῃ του τῆ σημασίᾳ.— 25-32 ἡ πρτκ. τοῦ ἡμι (αἰο) λέγω: εἶπεν οὗτος. σημαίνω ἐκδηλώνω διὰ σημείου. πάνυ γε μάλιστα. ταύτη τούτου οὕτως ἔχοντος, κατὰ τὴν συλλογιστικὴν ταύτην σειρᾶν. ἀνάγκη ἀφευκτος (ἀδυσώπητος) μοῖρα. νῦν δὲ VI 2.

17 ἐν ἀπορρήτοις ἀπόρρητα ἴσως εἶναι ἡ μυστηριώδης διδασκαλία, αἱ τελεταὶ καὶ μυστήρια (ῥογια) τῶν Ὀρφικῶν, μυστικῶν θιάσων θεησκευτικῶν, λατρευόντων κυρίως τὸν Διόνυσον, ἐμφανισθέντων κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Πεισιστράτου, οἵτινες ἰδρυτὴν τῶν μυστηρίων ἐθεώρουν τὸν Ὀρφέα, ὅστις ἀντιληφθεὶς ἐν Ἄιδου κατὰ τὴν ἐκεῖ μετάβασιν του τὰς βασάνους τῶν ψυχῶν, ὅσαι εἶχον ἀπαλλαγῆ τοῦ σώματος, ἠδύνατο νὰ διαφωτίσῃ τοὺς ζῶντας περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν θὰ ἠδύναντο νὰ ἐκφυγῶσι τὸν κίνδυνον. Ὅθεν κύριος σκοπὸς τῶν Ὀρφικῶν ῥογίων ἦτο ἡ κάθαρσις τῆς ψυχῆς ἐπιτυγχανομένη διὰ τῆς ἐκφυγῆς ἐκ τοῦ σώματος· ἀλλὰ καὶ ἡ ἀφιλοκερδῆς ἐπιστήμη, ἡ γνῶσις τῆς καθαρᾶς ἀληθείας, εἶναι κάθαρσις. Πρὸς εὐκολωτέραν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ οἱ Ὀρφικοὶ εἶχον ὄργανωθῆ εἰς τάγματα (θιάσους ἀδελφότητος), εἰς ἃς πᾶς τις ἠδύνατο νὰ γίνῃ δεκτὸς διὰ μίσησεως, ἐν ᾗ διὰ τὸ πολὺ κοινὸν ἡ διδασκαλία παρέμενεν ἀπόρρητος. Ἐκ τῆς ἀπορρήτου διδασκαλίας τῶν Ὀρφικῶν πολλὰ δόγματα ὡς καὶ τὴν κατὰ κοινότητα ὄργάνωσιν παρέλαβον οἱ Πυθαγόρειοι. Κατ' ἄμα οἱ τὸ σῶμα ἐκαλεῖτο σᾶμα (σῆμα, τάφος) ὡς τάφος τῆς ψυχῆς ἐν τῷ παρόντι βίῳ, τιμωρουμένης διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτῆς, καὶ δεσμοτήριον αὐτῆς φρουρουμένης.— Διὰ τί ὁ Κ. ὁμιλῶν κάμνει χρῆσιν καὶ τοῦ Βοιωτικοῦ γλωσσικοῦ ἰδιώματος;

7. 1-14 ῥᾶδίως προθύμως, εἰς τὸ ἐθέλειν ἄν. ἔοικεν ἀτόπω δοκεῖ ἄτοπον εἶναι. οἱ φρονιμώτατοι οἱ φιλόσοφοι. θεραπεία ἐπι-

μέλεια. τῶν ὄντων ἀρσ. ἐξ ὅσων ὑπάρχουσιν (ἐπιμεληταί). οὐκ ἔχει λόγον εἶναι ἀδικαιολόγητον. αὐτὸς μόνος του. φευκτέον εἶναι ἔπεξ. τοῦ ταῦτα. διὲ μάλιστα ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον. οὕτως ταύτη VI 9. εἰκὸς ἐστὶν εἶναι τοῦναντίον.—14-33 πραγματεία φιλοσοφ. ἐρευνα, ἀνάπτυξις. ἀνερευνᾶ λόγους ἀναζητεῖ ἀντιλογίας, εἶναι πνεῦμα ἀντιλογίας. νῦν γε καὶ μοι αὐτῷ δοκεῖ λέγειν τι σοβαρὸν. τί βουλόμενοι ἐκ τίνος προθέσεως (λόγου) κινούμενοι. ὡς ἀληθῶς τῇ ἀληθείᾳ, καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, εἰς τὸ σοφοί. ὁμοίως 2 ἄνευ τύψεων συνειδήσεως, ἄνευ ψυχ. ταραχῆς, δυσφορίας. τείνω (τὸ τόξον) εἰς τινα ἔχω τινὰ ὡς στόχον, ἀποβλέπω εἰς. πάνυ μὲν οὖν βεβαιότατα, πρβλ. πάνυ γε VI 29.

§. 1-14 πιθανώτερον πειστικώτερον. ἠδίκουν ἂν θὰ ἔκαμνον ἄσχημα. νῦν δὲ μετὰ τὸ ἀπραγματοποίητον εἰσάγει τὸ πραγματικόν. πάνυ δισχυρίζομαι ἀκραδάντως πιστεύω, μετ' ἀκραδάντου πεποιθήσεως βεβαιῶ. παρ' ἀνδρας... τε ἔδει νὰ ἀπολογουθήσῃ εὐθύς: καὶ παρὰ θεοῦς: ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ λόγος διεκόπη διὰ τῆς παρενθέσεως καὶ τοῦτο μὲν..., ἀναλαμβάνεται διὰ τοῦ ὅτι μέντοι παρὰ θεοῦς..., ὅτι ἤξειν ἀντὶ ὅτι ἤξω κατ' ἀναλογίαν τῆς ἡγουμένης συντάξεως ὅτι ἐλπίζω ἀφίξεσθαι. εἴπερ τι ἄλλο τῶν τοιούτων II 23. ὁμοίως ὅπως θὰ ἠγανάκτου, ἔὰν δὲν εἶχον τὴν πεποίθησιν ταύτην. εἶναι τι πρβλ. λέγειν τι VII 24: ὅτι ὑπάρχει ἐκεῖ διὰ τοὺς ἀποθανόντας βίος οὐχὶ ἐστερημένος σημασίας. πάλαι ἤδη ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου.—14-9 αὐτὸς μόνος. αὐτὸς ἔχων κρατῶν μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν σου: ἢ ἀντίθ. ἢ μεταδοίης ἂν... ἀπολογία σοι ἔσται θὰ χρησιμοποιήσης ὡς ἀπολογία, ὅπως προετίθεσο νὰ κίμης, VII 31... — 19-31 πρῶτον δὲ προηγουμένως ὅμως. σκοπῶ ἐξετάζω, ἐρωτῶ. τί ἄλλο βούλομαι (εἰπεῖν) ἢ τί ἄλλο παρὰ ἀπλῶς μόνον... μᾶλλον τοῦ δέοντος. προσφέρειν τῷ φ. νὰ χρησιμοποιοῦν ὡς ἀντιδραστικὸν κατὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ φαρμάκου. εἰ δὲ μὴ μετὰ πρότασιν ἀποφατικὴν: ἄλλως. ἔα (χαίρειν) αὐτὸν ἄφες αὐτόν, μὴ δίδης προσοχὴν. τὸ ἑαυτοῦ τὸ χρέος του. ὡς δώσων ἔτοιμος νὰ δώσῃ. ἤδη (οἶδα, α' πρόσ.) τί ἀποκρισὶν θὰ μοῦ ἔδιδες. πράγματα παρέχω ἐνοχλῶ.— 31-7 ἀποδίδωμι τὸν λόγον λογοδοτῶ, δικαιολογοῦμαι, ἀπολογοῦμαι. ὑμῖν δὲ εἰς ὑμᾶς φυσικά, ὡς μοι πῶς μοι... τῷ ὄντι ἐν φιλοσοφίᾳ διατρέψας τὸν βίον ἀληθινὰ φιλόσοφος. θαρρεῖν εἰκότως ὅτι εἶναι πλήρης θάρρους, ὅπως θὰ ἦτο εὐλογον νὰ ἀναμένῃ τις παρὰ τοιούτου. φέρομαι κερδίζω.

5 παρ' ανθρώπους τετελευτηκότας, οἵτινες θάποτελέσωσι τὸν ἐν τῷ ἴδῃ κύκλον τῶν φίλων μου. Ἐν Ἀπολ. XXXII ἀπαριθμεῖ ὡς τοιούτους τοὺς ἡμιθέους Μίνων, Ῥαδάμανθυν, Αἰακὸν καὶ Τριπτόλεμον, ἔπειτα τὸν Ὀρφέα, Μουσαῖον, Ἡσίοδον, Ὅμηρον καὶ τοὺς ἀδίκως κριθέντας Παλαμήδην καὶ Αἴαντα τὸν Τελαμώνιον. — 13 **πάσαι λέγεται ὄντως παλαιὰ ἦτο ἢ πίστις ὅτι οἱ δίκαιοι καὶ εὐσεβεῖς, οἱ εὐνοούμενοι τῶν θεῶν, θάνελαμβάνοντο ζῶντες, μετὰ τοῦ σώματος αὐτῶν, εἰς τὸ Ἠλύσιον (ἤλυθον, τόπον ἀποδημίας) πεδῖον, κείμενον ἐπὶ τῆς γῆς πρὸς τὰ δυτικά περαια αὐτῆς, ζῶντες ἐν αἰωνία μακαριότητι, ὅπου εἶναι ἄγνωστος ὁ χειμῶν μετὰ τῶν χιόνων καὶ τῶν ὄμβρων, γλυκεῖα δὲ ὠκεανία αὔρα ἀναψύχει αὐτοὺς (Ὅμ. δ 563...).** Κατὰ τὸν Ἡσ. Ἔ. κ. Ἡ. 170... ὁ τόπος οὗτος εἶναι αἱ νῆσοι τῶν Μακάρων ἐπὶ τῆς γῆς, παρὰ τὸν βαθυδίνην Ὠκεανόν, θαυμαστῆς εὐκρασίας κλίματος καὶ γονιμότητος τῆς γῆς, ἣτις τοῖς τοῦ ἔτους ἀποδίδει γλυκυστάτους καρπούς. — Τούναντίον οἱ ἄδικοι καὶ οἱ ἀσεβεῖς θά ἐρρίπτοντο εἰς τὸν Τάρταρον, τὸ φρικτὸν δεσμοτήριον τῆς θείας δικαιοσύνης καὶ ἀνταποδόσεως. — 22 **ὁ μέλλων σοι δώσειν τὸ φ.** οὗτος ἐκαλεῖτο ὁ δῆμιος (δοῦλος) ἢ ὁ δημόσιος ἢ δημόκοινος, ὅστις ὡς ἐναγῆς (μειμασμένος ἐκ τῶν φόνων) κατῴκει ἐκτὸς τῆς πόλεως πρὸς τῷ ὀρύγματι (τῷ βαράθρῳ) κατὰ τὰς δυτικὰς κλιτύς τοῦ λόφου τῶν Νυμφῶν, εἰσερχόμενος εἰς τὴν πόλιν μόνον ὅτε ἐκαλεῖτο νὰ καλέσῃ τὸ καθήκον αὐτοῦ. — Ἡ πολυλογία ἀναπτύσσει θερμότητα ἀντιδραστικὴν κατὰ τῆς ψυκτικῆς δυνάμεως τοῦ φαρμάκου LXVI 48. — **Τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Κρ. τί ἀποτελεῖ διὰ τὴν πρόοδον τοῦ διαλόγου ; Τίνα σκοπὸν ἔχει ἡ διακοπὴ καὶ τίνα ἐν τούτῳ ἐμμήθη ὁ Πλάτων ; Ὁ Κρ. διακόπτων τὸν διάλογον εἰς σπουδαῖον σημεῖον πῶς ἐμφανίζεται ; Ὁ Σ. ἀδιαφορῶν πρὸς τὰς πολλαπλᾶς συστάσεις τί δεικνύει ; Πόθεν ἄλλοθεν ὁ Κρ. ἐγίνωσκε τὴν πρὸς τὸν θάνατον περιφρόνησιν τοῦ Σ. ;**

9. 1-7 **κινδυνεύω** + εἶδ. ἀπροφ. δοκῶ. **ὀρθῶς ἀπτόμενοι φιλοσοφίας** γνήσιοι φιλόσοφοι. **αὐτοὶ** πρὸς ἀντιδιακτολήν τῶν φιλοσόφων ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν μὴ φιλοσόφων. **ἐπιτηδεύω** ἐπαγγέλλομαι, ἐπιδιώκω. **ἀποθνήσκειν** (ἐνεστ.) ἐφ' ὅσον μελετῶσι διὰ βίου τὸν θάνατον, **τεθνάναι** (προκμ.) ἐφ' ὅσον φθάνουν εἰς τὸ τέλος τῆς μελέτης των. **δήπου** βεβαίως ἂν δὲν ἀπατῶμαι. **προθυμοῦμαι** μετὰ ζήλου ἐπιδιώκω. **δ** εἰς τὸ αὐτοῦ. — 7-18 **γελασεῖω** ἐφετ. ἔχω ὄρεξιν νὰ γελάσω. **οἱ πολλοὶ** τὸ πολὺ κοινόν, οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι : οἶμαι τοὺς πολλοὺς, αὐτὸ τοῦτο ἀκούσαντας, **δοκεῖν ἂν**

(ὅτι ἤθελον νομίσει) πάνυ εὖ εἰρησθαι εἰς τοὺς φιλοσοφοῦντας (ὅτι τοῦτο ὠραιότατα ἔχει λεχθῆ διὰ τοὺς φ.). τοὺς μὲν I 12. τοὺς παρ' ἡμῖν τοὺς Θηβσίους. σύμφημι συμφωνῶ, καὶ ξυμφάναι ἀνσυνδέεται πρὸς τὸ δοκεῖν ἄν. καὶ πάνυ καὶ πολὺ μάλιστα. θανατάω· ὦ ἔφετ. σφᾶς τοὺς πολλούς. ἦ πῶς.— 18·26 γὰρ ἔπεξ. εἰπόμεν πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἃς συζητήσωμεν μόνοι μας. χαίρειν εἰπόντες ἐκείνοις ἔασαντες ἐκείνους χαίρειν. καὶ (ἡγούμεθα) τὸ τεθνάαι (ὑποκ.) εἶναι τοῦτο (κτγρ.), χωρὶς γεγονέναι (ἔπεξ.) νὰ ἔχη ἀπομονωθῆ.— 26·42 συνδοκεῖ μοι εἶμαι σύμφωνος καὶ ἐγώ. ἄρα ἐν ὑποθ. προτ. IV 27. εἴσεσθαι (οἶδα) μᾶλλον. ἐκ τούτων ἐκ τῆς ἐφεξῆς συλλογιστικῆς σειρᾶς. σπουδάξω ἐνδιαφέρομαι σοβαρῶς. ἤκιστα οὐδαμῶς. (περὶ) τὰς τῶν ἀφροδισίων. θεραπεία περιποίησις. διαφέροντα ἰ. πολυτελή. ἀτιμάξω καταφρονῶ. πολλή ἀνάγκη ἀπόλυτος. ἡ πραγματεία ἡ ἐνασχόλησις. ἀφεστάναι ἐκ τοῦ δοκεῖ.— 42·50 ἐν τοῖς τοιούτοις τὰ ὁποῖα πρὸ ὀλίγου ἐμνημόνευσα. ἀπολύω προσπαθῶ νὰποχωρίσω. διαφερόντως τῶν ἄ. ἄ. ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους ἄ. οἱ πολλοὶ 10. μηδὲν τῶν τοιούτων ἠδὲ οὐδὲν ἐκ τῶν τοιούτων τὸν εὐχαριστεῖ. τείνει ἐγγὺς βαδίζει σύριζα πρὸς.

1 ὀρθῶς ἀπτόμενοι φιλοσοφίας ἐν ἀντιθ. πρὸς τοὺς σοφιστὰς καὶ τοὺς κατ' ὄνομα μόνον φιλοσόφους (*Αρίστιππον κλπ.)— 10 τοὺς πολλοὺς τὸ πλῆθος πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐθεώρει τοὺς φιλοσόφους φλυάρους, ἀθέους καὶ διαφθορεῖς τῶν νέων, διὰ δὲ τῆς τοιαύτης αὐτῶν διαγωγῆς ὡς ἐπιδιώκοντας τὸν θάνατον καὶ ὄντας ἀξίους αὐτοῦ.— τοὺς παρ' ἡμῖν οἱ Θ. διαβεβοημένοι ἐπὶ ἀμβλυνοία καὶ ἀγροικία θὰ ἔσκωπτον τοὺς φιλοσόφους κατὰ πολὺ περισσότερον λόγον καὶ θὰ ἔκρινον αὐτοὺς ἀξίους τῆς τύχης των.— 29 φιλοσόφου ἀνδρὸς ὁ Ἀρίστιππος καὶ ὕστερον ὁ Ἐπίκουρος ὡς ὑψιστον ἀγαθὸν ἐδέχοντο τὴν ἡδονὴν (οἱ Ἐπικούρειοι διὰ τοῦτο ἐκαλοῦντο καὶ χοῖροι)· ἀλλ' οὗτοι δὲν εἶναι ἀληθεῖς φιλόσοφοι.— 34 ἱματίων διαφερόντων. . . . ὁ Σ. ὄντως ἔζη κατὰ τὰς ἀρχὰς ταύτας, ὡς βεβαιοῖ ὁ Ξεν. Ἀπ. I 6, 2, ὅπου ὁ σοφιστῆς Ἀντιφῶν ἐλέγχει τὸν Σ.: Ζῆς γοῦν οὕτως, ὡς οὐδ' ἂν εἷς δοῦλος ἐπὶ δεσπότῃ δαισιώμενος μείνειε, σιτία τε σιτεῖ καὶ ποτὰ πίνει τὰ φανλότατα καὶ ἱμάτιον ἡμφίεσαι οὐ μόνον φαῦλον, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ θέρους τε καὶ χειμῶνος, ἀνυπόδητός τε καὶ ἀχιτών διατελεῖς. Γνωστὸν ὅτι ὁ περίφημος τρίβων τοῦ Σ. ἐγένετο κατόπιν τὸ σύνηδες ἔνδυμα παντὸς φιλοσόφου.— 35 ὑποδημάτων ἐν Ἀθήναις ὑπῆρχε μετρί-

στη πολυτέλεια ὑποδημάτων καὶ τὰ ἄττικὰ σανδάλια ἦσαν περιζήτητα. Καὶ ὁ Ἀριστοφάνης Νεφ. 103 καλεῖ τοὺς φιλοσόφους ἀνυποδήτους καὶ ὠχριῶντας (ὡς πειναλέους). — 37 καθ' ὅσον μὴ πολλὴ ἄ. διότι ἀπόλυτος καταφρόνησις τοῦ σώματος ἀποτελεῖ αὐτοκτονίαν. — 48 ἐγγύς τι κείναι τοῦ τ. καὶ ὁ Ἐξάγγελος ἐν Σοφ. Ἀντ. 1165. τὰς γὰρ ἡδονὰς Ὅταν προδῶσιν ἄνδρες οὐ τίθημ' ἐγὼ Ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἠγοῦμαι νεκρόν. — Πᾶς τὸ πολὺ κοινὸν πλατῶνται ἐν τῇ σπουδῇ τοῦ φιλοσόφου πρὸς τὸν θάνατον; Τί τῆς ἐννοίας τοῦ θανάτου δίδει ὁ Σ. 20 ὁ; Πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας ταύτης μεταχειρίζεται συλλογισμούς· πῶς λέγεται κατὰ τὴν πορείαν ὁ ἀποδεικτικὸς συλλογισμὸς ὁ βαίνων ἀπὸ τῶν μερικῶν εἰς τὰ γενικά, ἀπὸ τῶν γνωστῶν εἰς τὰ ἄγνωστα; Ἡ ὅλη συλλογιστικὴ ἄλυσις ἅς ἀντικατασταθῆ δι' ἀπλοῦ δευτεροσχῆμονος κατηγορικοῦ συλλογισμοῦ.

10. 1-10 τί δὲ δὴ (δοκεῖ σοι). φρόνησις ἢ πνευματικὴ ἐπικοινωνία τῆς ψυχῆς μετὰ τῶν ἰδεῶν, ἢ γνῶσις τῆς ἀληθείας. ζήτησις ἢ ἔρευνα τῶν ἰδεῶν. οἶον π.χ. ὄψις ἢ αἴσθησις τῆς ὁράσεως. ἔχει ἀλήθειάν τινα παρέχει ἀληθεῖς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐντυπώσεις. θρυλῶ συχνάκις ἐπαναλαμβάνω. σχολῇ δυσκόλως, πολὺ ὀλιγώτερον ἀκόμη. φανλότεραι ὑποδεέστεραι.— 10-21 ἄπτεται τῆς ἀληθείας εὐρίσκει τὴν ἀλήθειαν. τὰ ὄντα αἱ ἰδέαι, ἢ ἀλήθεια. τὸ λογίζεσθαι ἢ καθαρὰ (ἀνευ τοῦ σώματος) ψυχικὴ, διανοητικὴ ἐνέργεια. ἐν τῷ ὄργ. εἶπερ που ἄλλοθι II 23. παραλυπῶ παρενοχλῶ.— 21-3 ἐνταῦθα ἐν τῇ ζητήσει τῶν ἰδεῶν.— 23-48 τί δὲ δὴ τὰ τοιάδε (λέγεις). εἶναι δίκαιον αὐτὸ ὅτι ὑπάρχει αὐτῇ ἢ ἰδέα τοῦ δικαίου, αὐτοτελής, οὐχὶ συνδεδεμένη μετ' ἀνθρώπων, πράξεων κλπ. μέντοι βέβαια. περὶ τῆς οὐσίας πάντων περὶ πασῶν τῶν ἰδεῶν. ὁ ἕκαστον τυγχάνει ὅν ὅπως ὑφίσταται ἑκάστη ἐν τῇ πραγματικότητι. τὸ ἀληθέστατον αὐτῶν ἢ ἀληθῆς οὐσία αὐτῶν. αὐτὸ ἕκαστον ἑκάστην ἰδέαν αὐτὴν καθ' ἑαυτήν, οὐχὶ ὡς ἰδιότητα συνδεδεμένην μετ' ἄλλων πραγμάτων. ἴοι ἂν ἐγγύτατα ἤθελε κατὰ μέγιστην προσέγγισιν κατανοήσει. ἴοι αὐτῇ τῇ δ. βαδίζει ἐν τῇ ἐργασίᾳ του μὲ μόνην τὴν διάνοιαν. παρατίθεμαι χρῆσιμοποιῶ. λογισμὸς τὸ λογίζεσθαι 14. εἰλικρινῆς καθαρὸς. θηρεύω ἐπιζητῶ. ὡς ἔπος εἰπεῖν σχεδόν. εἶπερ τις καὶ ἄλλος II 23-4. ὑπερφυῶς ὡς ἀληθῆ ὑπερεξόχως ἀληθῆ.

Ὅ καὶ οἱ ποιηταί, οἵτινες ὡς τὰ πολλὰ ἦσαν φιλόσοφοι, γράψαντες ἐν ποιήμασι τὰς φιλοσοφικὰς αὐτῶν θεωρίας, π.χ. ὁ Ἡρό-

κλειτος : κακοὶ μάρτυρες ἀνθρώποισιν ὀφθαλμοὶ καὶ ὠτα· ὁ κωμικὸς Ἐπίχαρμος : νοῦς ὀρῆ καὶ νοῆς ἀκούει, τὰ δ' ἄλλα πάντα κωφὰ καὶ τυφλά· ὁ Παρμενίδης ἐκάλει ἄσκοπον (τυφλὸν) τὸ ὄμμα καὶ ἠχῆεσαν (θορυβοῦσαν) τὴν ἀκοήν· καὶ ὁ Ἀναξαγόρας : ὑπὸ ἀφανρότητας (ἀτελείας) αὐτῶν (τῶν αἰσθήσεων) οὐ δυνατοὶ ἔσμεν κρίνειν τὰληθές· πρβλ. τὰς ὀπτικὰς ἀπάτας, τὰς καμπύλας τοῦ Παρθενῶνος κλπ.—7 αὐταὶ καὶ γενικῶς καὶ σήμερον τὰ ὀπτικὰ καὶ ἀκουστικὰ αἰσθήματα θεωροῦνται ὡς ἀνώτερα, ὡς ἀποτελοῦντα τὸν θεμέλιον λίθον τῆς ἀνωτέρας, τῆς πνευματικῆς μορφώσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἐν ᾧ αἱ ἄλλαι αἰσθήσεις εἶναι κατώτεραι, ὑλιστικώτεραι.—15 τῶν ὄντων τι.

Κατὰ τὸν Πλάτωνα ὑπάρχουσι δύο διακεκριμένοι κόσμοι, 1) ὁ ὑλικὸς κόσμος, ὁ κόσμος τῶν ὑλικῶν φαινομένων, τῶν διαρκῶς ῥεόντων καὶ μεταβαλλομένων κατὰ τὸν Ἡράκλειτον (τὰ πάντα ῥεῖ), τὸν ὁποῖον ἀντιλαμβανομεθα διὰ τῶν αἰσθήσεων, αἵτινες παρέχουσιν εἰς ἡμᾶς αἰσθήματα καὶ παραστάσεις διαρκῶς μεταβαλλομένας, ἐφ' ὅσον καὶ τὰ αἰσθητά, εἰς ἃ αὐταὶ ἀναφέρονται, διαρκῶς μεταβάλλονται· ἐπειδὴ δ' ἐκ τοῦ κυκεῶνος τούτου τῶν ἐντυπώσεων ἡ ἀληθῆς γνῶσις τῶν αἰσθητῶν, ἡ ἐπιστήμη, εἶναι ἀδύνατος, καὶ μόνον δόξαι, ὑποκειμενικαὶ δοξασίαι τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι δυναταί, ὁ Σ. προβαίνων περαιτέρω ἔλαβεν ὡς βάσιν τῶν φιλοσοφικῶν αὐτοῦ ἐρευνῶν οὐχὶ τὰς μεταβλητὰς παραστάσεις ἢ τὰ αἰσθήματα, ἀλλὰ τὰς ἐννοίας, τὰς γενικὰς ἐκεῖνας παραστάσεις τῶν αἰσθητῶν, αἵτινες περιέχουσι μόνον τὰ κοινὰ γνωρίσματα τὰ ἀπαντῶντα εἰς πάντας τοὺς ἀντιπροσώπους αὐτῶν (γενικαὶ ἐννοιαὶ) ἢ εἰς πάσας τὰς παραστάσεις ἑνὸς αὐτῶν (ἀτομικαὶ ἐννοιαὶ) καὶ ἔχουσι διὰ τοῦτο μόνιμον καὶ ἀναλλοίωτον τὸ περιεχόμενον, καὶ διὰ τῶν ἐννοιῶν ἔδωκε τὸν ἀκλόνητον θεμέλιον λίθον πάσης ἀληθοῦς ἐπιστήμης. Ἄλλ' ὁ Πλάτων προβαίνων ἔτι περαιτέρω ἐσκέφθη: Ὅπως ἡ ὑλικὴ ἀντίληψις προϋποθέτει ἀντιληπτὸν ἀντικείμενον, οὕτως ἀνάγκη καὶ αἱ ἐννοιαὶ, εἴαν θέλουν νὰ εἶναι ἀσφαλῆς ὑποκείμενον τῆς ἐπιστήμης, νὰ συνδέωνται πρὸς πραγματικὰ ὄντα, πρὸς πραγματικὰς ὑπάρξεις σταθερὰς καὶ ἀναλλοιώτους, εἰς ἃ ἀναφέρονται. Ἐντεῦθεν ὁ Πλ. ἐδέχθη 2) καὶ τὸν ὑπέργειον, τὸν ὑπέρφυσικόν κόσμον, ἐν ᾧ ὑπάρχουσι τὰ ὄντως ὄντα, αἱ ἰδέαι (ἡ ἰδέα τοῦ ἀγαθοῦ, τοῦ καλοῦ, τοῦ ἀληθοῦς, τοῦ δικαίου, τῆς ὑγείας κλπ.), ἀσώματοι καὶ ἀναλλοίωτοι οὐσίαι, ἀθάνατοι (ὡς προσωπικότητες· δηλ. ὁ Πλ. τὰς ἀφηρημένας ἐννοίας τῆς λογικῆς ἐκπροσωποῖησεν ὡς οὐσίας πραγματικά;), κατὰ τὰ πρότυπα τῶν ὁποίων τὸ θεῖον

ἔδημιούργησεν ὕστερον τὸν ὑλικὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ, εἶναι τὰ παραδείγματα (ἀρχέτυπα), κατ' ἀπομίμησιν τῶν ὁποίων ἔπλασε τὰ αἰσθητά, τὰ ὅποια εἶναι ὠχρὰ εἶδωλα (ἀντίτυπα) αὐτῶν (π. χ. κατὰ τὴν ιδέαν τοῦ καλοῦ ἔπλασε τοὺς ὠραίους ἀνθρώπους, τὰ ὠραῖα πτηνὰ κλπ.), τέλειαι (πρὸ βλ. ἰδεώδης, ἰδαικὸς κλπ.), ἀκατάληπτοι διὰ τῶν αἰσθήσεων, διὰ μόνου τοῦ νοῦ νοηταί, τὸ μόνον ἀσφαλὲς τῆς ἐπιστήμης ὑποκείμενον. Ἐντεῦθεν πρὸς τὴν πολλαπλότητα τῶν ὑλικῶν πραγμάτων ἀντίκειται τὸ ἐνιαῖον τῆς ιδέας (π. χ. πολλὰ τὰ ὠραῖα ἐν τῷ ὑλικῷ κόσμῳ, ἀλλ' ἡ ιδέα τοῦ καλοῦ μία), πρὸς τὸ γίγνεσθαι ἐκείνων τὸ εἶναι ταύτης, πρὸς τὴν ῥοὴν καὶ ἀέναον μεταβολὴν τὸ ἀναλλοίωτον, πρὸς τὸ σωματικὸν τὸ ἀσώματον, πρὸς τὰς δόξας ἢ ἐπιστήμη. Τὰ ὑλικά ὅμως ὡς εἶδωλα τῶν ἀρχετύπων (ἔχοντα ὁμοιότητά τινα πρὸς ἐκεῖνα) ὑποβοηθοῦσιν ἡμᾶς νὰ κατανοήσωμεν τὰς ιδέας, αἱ γενικαὶ ἔννοιαι, ἃς κτώμεθα δι' ἀφαιρέσεως, εἶναι οἱ τύποι (τὰ εἶδη αἱ μορφαί), δι' ὧν γινώσκομεν αὐτάς. — Αὕτη εἶναι ἡ πολύκροτος Πλατωνικὴ *ἰδεολογία* (*ὄντολογία*). Ἡ πρώτη καὶ τελειοτάτη τῶν ἰδεῶν εἶναι ἡ τοῦ ἀγαθοῦ, αὐτὸ τὸ ἀγαθόν, αὐταρκες καὶ παντοδύναμον, αὐτὸς ὁ θεός, ὁ σκοπός, πρὸς ὃν τείνουσιν νὰ ὁμοιωθῶσι πάντα· διότι ἐντὸς πάντων ἡμῶν τῶν ἐν τῷ ὑλικῷ κόσμῳ ἐγείρεται ἀδάμαστος ὁ πόθος νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν ὑπεργειον ἐκείνον κόσμον, τὸν τέλειον, οὗ εἴμεθα ἄθλια ἀντίτυπα, τρέφοντες ἔρωτα πρὸς τὴν τελείαν ἐκείνου καλλονήν, ἣν διαισθανόμεθα διὰ τῆς ὠχρᾶς ἐπιγείου καλλονῆς, ὁ πόθος δὲ οὗτος ἐκδηλοῦται διὰ τοῦ ἔρωτος τῆς γνώσεως (*φιλοσοφίας*). Ἡ ἀκατανίκητος αὕτη ἔλξις ἀπὸ τοῦ ὑλικοῦ πρὸς τὸ ὑπεραισθητὸν εἶναι ὁ πολυθρόλητος Πλατωνικὸς ἔρωτος πρὸς τὴν ιδέαν τοῦ καλοῦ, δευτέραν μετὰ τὴν τοῦ ἀγαθοῦ. Αἱ ιδέαι καλοῦνται ὑπὸ τοῦ Πλ. τὰ ὄντα, τὸ ὄν, ἢ οὐσία, τὸ ἀληθέστατον, τὰ εἶδη, αὐτὸ τὸ δίκαιον κλπ., ἢ οὐσία, ἢ τυγχάνει ἕκαστον ὄν, ἢ οὐσία ἢ ἔχουσα τὸν ἐπωνυμίαν τὴν τοῦ ὄντος (τοῦ ὄντος) κλπ. — 25 δίκαιον αὐτὸ ἐν τῇ Λογικῇ τὰς ἐννοίας ταύτας καλοῦμεν ἀφηρημένας, διότι ἀναφέρονται εἰς ἰδιότητας (π. χ. τὴν δικαιοσύνην, ἀνδρείαν, εὐσέβειαν κλπ.), αἵτινες αὐταὶ καθ' ἑαυτὸς δὲν ἀπαντῶσιν ἐν τῷ ὑλικῷ κόσμῳ, ἀλλὰ συνδεδεμέναι μετ' ἄλλων (προσώπων, πραγμάτων, πράξεων, κρίσεων κλπ.), ἀπὸ τῶν ὁποίων ὁ νοῦς ἀφαιρεῖ αὐτάς καὶ φαντάζεται καθ' ἑαυτάς· ὅθεν δίκαιον αὐτὸ εἶναι ἢ δικαιοσύνη καθ' ἑαυτήν, οὐχὶ συνδεδεμένη, ὡς συνήθως βλέπομεν αὐτήν, μετ' ἄλλων (π. χ. ὁ δίκαιος Ἀριστείδης, ἢ δικαία πρᾶξις κλπ.).

11. 1-8 παρίσταται δόξα II 22 ἐπέρχεται ἰδέα. κινδυνεύει IX 1. ὡσπερ ἀτραπὸς τις ὡς εἶδος ἀτραποῦ· νοεῖται ἢ συλλογιστική ἀλυσίς, ἣ τις δίκην ἀτραποῦ... ἐκφέρει φέρει ἔξω ἐκ τῶν δυσκολιῶν καὶ τῆς ἀβεβαιότητος εἰς τὸ τέλος τοῦ δρόμου, εἰς τὸ ὅτι, ἕως ἀν... μετὰ τοῦ λόγου (λογισμοῦ, λογίζεσθαι) μετὰ τῆς καθαρᾶς διανοητικῆς ἐνεργείας. ἐν τῇ σκέψει ἐν τῇ ἐρεῦνῃ. συμφύρομαι ζυμώνομαι μαζί, συνενοῦμαι. τοιοῦτου κακοῦ τοιαύτης πληγῆς, τοῦ σώματος. οὐ μὴ + ἴορ. ὑπικτ. ἰσχυρὰ ἄρνησις.— **8-15** ἀσχολίαί περισπασμοί. προσπίπτω ἐνσκήπτω. εἰδῶλα πλάσματα τῆς φαντασίας. φλυαρία ἀνοησίαι, κουραφέξαλα. τὸ λεγόμενον καθὼς λέγει ὁ κόσμος, προεξαγγ. παράθ. τοῦ οὐδὲ φρονῆσαι ἐγγίγνεται δὲν καθίσταται δυνατόν νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν γνῶσιν οὐδεμιᾶς ἰδέας. ὑπ' αὐτοῦ αἴτ. ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι πλεον. πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς βεβαιώσεως.— **15-21** ἀσχολίαν ἄγω δὲν ἔχω καιρὸν νὰσχοληθῶ εἰς. ἐκ τούτου· διὰ πάντα ταῦτα πλεον. πρὸς ἐμφ. δήλωσιν τοῦ αἰτίου. — **21-35** τὸ ἔτχατον τὸ χείριστον. παραπίπτω παρεμβαίνω. ἐκπλήττει ζαλίζει τὴν ψυχὴν. μέλλω προτίθεμαι. ἀπαλλεκτέον ἐκ τοῦ ἀπαλλάττεσθαι. ἔσται (τοῦτο) οὐ. φρονήσεως ἔλξ, ἀντὶ φρόνησις ἐπεξ. τοῦ τοῦτο. ἐπειδὴν τ. ἐπεξ. τοῦ τότε. ὁ λόγος ἢ συλλογιστικὴ σειρά.— **35-44** οὕτως τότε. ὀμιλῶ ἔχω σχέσιν καὶ ἐπιμειξίαν. ὅτι μὴ πᾶσα ἀνάγκη IX 36 ἐφ' ὅσον δὲν ὑφίσταται ἀπόλυτος ἀνάγκη. ἀναπίμπλαμαι μολύνομαι ἐκ. ἀφροσύνη ἢ ἀνικανότης τοῦ σώματος νὰ ἐπικοινωνήσῃ πρὸς τὰς ἰδέας. μετὰ τοιούτων μετ' ἄλλων καθαρῶν, ὡς τῶν ἰδεῶν. δι' ἡμῶν αὐτῶν διὰ μόνης τῆς ψυχῆς ἡμῶν. τὸ εἰλικρινές ἢ καθαρὰ πραγματικότης. ἴσως λιτ. περὶ πράγματος, ὅπου οὐδεμία ἀμφιβολία χωρεῖ. (φοβοῦμαι) μὴ οὐ θ. ἦ.— **44-7** παντὸς μᾶλλον ὑπὲρ πᾶν ἄλλο.

15 πολέμους ὄντως πολλοὶ πόλεμοι ὀφείλονται εἰς οἰκονομικὰ συμφέροντα.— **37** ὅτι μὴ πᾶσα ἀνάγκη ἀπόλυτος χωρισμὸς τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἐν τῇ ζωῇ δὲν εἶναι δυνατός, διότι ἢ ἀνάγκη τῆς πληρώσεως τῶν φυσικῶν ἀναγκῶν, ὧν ἢ τελεία παραμέλησις θὰ ἔφερε τὸν θάνατον, προκαλεῖ προσωρινόν τι ἐνδιαφέρον τῆς ψυχῆς ὑπὲρ αὐτοῦ, προσωρινήν τινα κοινωνίαν.— **Μὲ** μείζονα προκειμένην ὁ θάνατος εἶναι χωρισμὸς τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἄς συμπληρωθῇ ἐκ τῶν κ. X κ. XI ἢ ἐλάσσων προκειμένη πρὸς σχηματισμὸν ἑτέρου δευτεροσχῆμονος κατηγορικοῦ συλλογισμοῦ, καταλήγοντος εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα, εἰς δὲ καὶ ὁ ἐν IX.

12. 1-8 ἀφικομένῳ τινὶ (ἐκεῖσε) οἱ. τοῦτο τὴν φρόνησιν.
Δ. Ν. Γουδῆ—Πλάτωνος Φαίδων

οὐ ἔνεκα τεί. αἴτ. ἡ πολλή πραγματεία ἢ μακρὰ καὶ ἐπίπυτος οπουδή, καὶ ἄλλω ἀνδρὶ καὶ ὑπὸ παντὸς ἄλλου ἀνδρός· ἐπίσης οἷ ποιητ. αἴτ. ἡ διάνοια ἢ ψυχὴ. ὥσπερ κεκαθαυμένη καθαρὰ τροχόν τινα.—8-10 συναγείρομαι συγκεντρώνομαι. κατὰ τὸ δυνατόν εἰς τὸ ἐν τῷ νῦν παρόντι. ἐκλυομένην ἐκ τοῦ σώματος ὥσπερ ἐκ δεσμῶν.—18-35 παρασκευάζοντα ἑαυτὸν ζῆν. οὕτως ἀναφέρ. εἰς τὸ δι' ἐγγυτάτω ὄντα τοῦ τεθνάναι. διαβάλλομαι περιέρχομαι εἰς ἔριν, ἔχθραν. πανταχῆ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. τούτου γιγνομένου καθ' ἣν στιγμὴν πληροῦται τὸ ὄνειρόν των, τοὺς ἐπισκέπτεται ὁ θάνατος. πολλή ἀλογία χονδροειδῆς παραλογισμός. ἐλπίς ἐστι τυχεῖν οὐ ἤρων (ἐράω-ῶ) ἀπηλλάχθαι τε τούτου, ᾧ διεβέβληντο.—35-48 παιδικὰ τὸ ὑποκείμενον ἔρωτος (ἐρωμένη, ἐρώμενος). ἀνθρώπινα π. ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ θεῖα π. τὴν φρόνησιν, τὴν φιλοσοφίαν. πολλοὶ δὴ ὡς γνωστόν, ἤδη. τὴν αὐτὴν ἐλπίδα, ἣν ἔσχον καὶ οἱ καταβάντες εἰς Ἄδου, ὅτι θὰ ἴδουν ἐκεῖ τὰ ἀγαπητὰ πρόσωπα· τὸ ἄρα ἐν τῷ β' μέλει τῆς ἐρωτ. δίδει εἰρων. ἔννοιαν, ἀποκλείουσαν τὴν ἀποδοχὴν αὐτοῦ: αὐτὸ δὲ ἔλειπε! ἰδοὺ λογικὴ. ἐντετύξεσθαι ἐπεξ. τοῦ ταῦτα. ὅπερ ὅπως ἀκριβῶς. μέντοι βέβαια.

12 τὸ χωρίζειν... καὶ ὄντως ὁ Σ. ὑφίστατο τοιαύτας φιλοσοφικὰς συγκεντρώσεις εἰς τὸ πνεῦμα, ὅτι τὸ σῶμα μετὰ τῶν αἰσθησεων παρέμενεν ἐν τελείᾳ ἀδρανείᾳ· οὕτω π. γ. ἐν Ἰσοτεδαίᾳ, ὡς ἱστορεῖται ἐν Πλάτ. Συμπ. XXXVI, συγκεντρωθεὶς εἰς φιλοσοφικόν τι ζήτημα ἴστατο ἀπὸ πρωίας ἀκίνητος ἐν τῇ αὐτῇ θέσει βασινίζων τὸ πρᾶγμα καί, ἐπειδὴ δὲν εὐωδοῦτο ἢ λύσις τοῦ ζητήματος, ἐξηκολούθει παραμένων ἀκίνητος καὶ βεβυθισμένος εἰς τὴν μελέτην, προκαλῶν διὰ τοῦτο τὴν περιέργειαν πολλῶν. Ἦδη εἶχεν ἔλθει ἡ νύξ καὶ τινες τῶν στρατιωτῶν δειπνήσαντες κατεκλίθησαν παρὰ τὸ ψῦχος ἐν ὑπαίθρῳ, κινούμενοι ὑπὸ τῆς περιεργείας νὰ ἴδωσιν εἴαν θὰ παρέμενε καὶ τὴν νύκτα οὕτω. Ἀλλ' ὁ Σ. παρέμεινε μέχρι τῆς πρωίας, ὅτε ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, καὶ τότε προσευχηθεὶς εἰς τὸν θεὸν ἀπῆλθε! Ἐπίσης αὐτόθι κ. II κ. III.—35 ἀνθρωπίνων παιδικῶν οὕτως ὁ Ὀρφεὺς κατῆλθεν εἰς τὸν ἄδην χάριν τῆς Εὐρουδίκης· ἀνάλογον εἶναι καὶ τὸ παράδειγμα τῆς Ἀλκήστιδος, ἣτις ἐξ ὑπερβολικῆς ἀγάπης πρὸς τὸν σύζυγον Ἄδμητον ἐδέχθη νάποθάνη αὐτῇ ἀντὶ τοῦ συζύγου, ὡς καὶ τὸ τοῦ Ἀχιλλέως, ὅστις ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸν φίλον Πάτροκλον, φονευθέντα ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος, προέκρινε τὸν πρόωρον θάνατον, ἵνα μὴ χωρισθῆ τοῦ φίλου.— ἡ ἀνθρωπι-

νων μὲν παιδικῶν..... φρονήσεως δὲ... πῶς λέγεται ὁ συλλογισμὸς ὁ βαίνων ἀπὸ ἐπουσιῶδους εἰς οὔσιῶδες ;

13. 1-6 οὐκοῦν τοῦτο (ὄν ἂν ἴδης εἶν τινα ἴδης) ἐστὶ σοὶ ἱκανὸν τεκμήριον ἀνδρός δι... οὐκ ἄρ' ἦν ὁ προκ. μετὰ τοῦ ἄρα δηλοῖ δι νῦν μάλιστα μανθάνομεν ἀλήθειαν, ἦν τέως ἠγνοοῦμεν. φιλοσώματός τις εἶδος φιλοζώου. φιλότιμος φιλόδοξος. ἦτοι ἦ ἦ-ἦ.
—6-14 ὀνομαζομένη ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον τὸ πολὺ κοινὸν ὀνομάζει ἀνδρείαν. προσήκει ἀνήκει. οἱ οὕτω διακείμενοι οἱ ἔχοντες τοιαύτας ἀρχάς, ἡρωϊκίας (ἐνταῦθα οἱ ἀληθῶς φιλόσοφοι). σωφροσύνη ἐγκράτεια. πτοοῦμαι περὶ τι κυριεύομαι ὑπὸ ταραχῆς, ὑπὸ πάθους, τρέχουν τὰ σάλια μου ἀπέναντι ἐνὸς πράγματος. ὀλιγώρος (ὥρα φροντίς) ἀμελής, ὀλιγώρως ἔχω ὀλιγοῦ, ἀδιαφοροῦ. κόσμιος ἡρεμος, ἀτάραχος, ἐγκρατής. — **14-23** τῶν ἄλλων τῶν πολλῶν, τῶν φοβουμένων τὸν θάνατον. ἄτοπος III 31. μειζόνων κακῶν αἰχμηλωσίας, δουλείας, ἀτιμώσεως. οἱ ἀνδρεῖοι αὐτῶν. — **23-33** ταῦτόν ὡς καὶ οἱ ἀνδρεῖοι. ἀκολασία... ἐπεξ. τοῦ τοῦτο. εὐήθης μωρός : τὸ πάθος τὸ περὶ τὴν εὐήθη ταύτην σωφροσύνην συμβαίνει (εἶναι) ὁμοιον τούτῳ. σεσωφρόνισμαι εἶμαι ἐγκρατής. ἔοικε γὰρ ναί, φαίνεται. — **34-50** μακάριε καλότυχε. (φοβοῦμαι) μή. γὰρ ἀληθῶς. αὕτη (ὑποκ.) ἔλξ. πρὸς τὸ κτγρ. ἡ ὀρθὴ ἀλλαγὴ ἢ συναλλαγὴ. πρὸς ἀρετὴν πρὸς ἀπόκτησιν τῆς ἀρετῆς. καταλλάττομαι ἀνταλλάσσω. ἡδονὰς (τὰς ὁποίας ἔχω). πρὸς ἡδονὰς (τὰς ὁποίας λαμβάνω)· τὸ ἀπροφ. ἐπεξ. τοῦ αὕτη. καὶ μείζω πρὸς ἐλάττω καὶ μεγαλύτερα κακὰ (δουλείαν, ἀτίμωσιν) ἀντὶ μικροτέρων (θανάτου). ἀλλὰ (φοβοῦμαι) μή ἦ. ὀρθὸν γνήσιον. ταῦτα καταλλάττεσθαι παθ. τούτου γεν. τιμ. ἐπεξ. διὰ τοῦ μετὰ φρονήσεως, ἥτις θεωρεῖται ὡς νόμισμα. ὠνούμενα παθ. ἀγοραζόμενα. πιπράσκω πωλῶ (μεταπράτης, πρᾶτήριοι, δημοπρασία). συλλήβδην γενικῶς, διὰ μιᾶς λέξεως. πάντα ὑποκ., ἀνδρεία κτγρ. προσγίγνομαι προστίθεμαι. ἀπογίγνομαι ἀποχωρίζομαι : εἴτε πρόκειται νὰ προσλάβωμεν εἴτε πρόκειται νὰ ἀποβάλωμεν· ἡ δημῶδης ἀρετὴ μεταχειρίζεται ὡς γνώμονα τῶν πράξεων τῆς ἐγωιστικόν, συμφεροντιολογικόν ὑπολογισμόν, προτιμῶσα ἐκ δύο κακῶν τὸ ἐλάττον καὶ ἐκ δύο ἀγαθῶν τὸ μείζον· ἡ ἀληθῆς ἀρετὴ δὲν εἶναι ἐμπόρευμα, γνώμονα δ' ἔχει τὴν φρόνησιν, τὴν κατανόησιν τῆς ἰδίας ἀξίας, καὶ ἀσκεῖται οὐχὶ κατὰ συμφεροντολογικοὺς ὑπολογισμούς. χωριζόμενα ὑποκ. πάντα τὰ τοιαῦτα (ἀνδρεία, σωφροσύνη κλπ.), ἢ μτχ. ὑποθ., ὄνομ. ἀπόλ. σκιαγραφία σκιᾶς εἰκῶν, ἀπατηλὴ εἰκῶν (τῆς ἀρετῆς). ἀνδραποδώδης δουλοπρεπής. τὸ ἀλη-

θές ἢ ἀληθῆς ἀρετή. καὶ ἡ σωφροσύνη. ἔπεξ. κάθαρσις ἀποκί-
θαρσις ἀπὸ τῶν τοιούτων, ἡδονῶν, λυπῶν, φόβων.—**50 63**
καθίστημι ἰδρύω. **τελεταί** μυστήρια. **οὔτοι** οἱ γνωστοὶ ἐκεῖνοι.
φαῦλοι τυχαῖοι, ἄσοφοι. **αἰνίετομαι** αἰνιγματωδῶς, συμβολικῶς
ὑποδηλῶ. **ἀτέλεστος** ἀμυσταγώγητος, ἀκατήχητος. **τετελεσμένος** με-
μνημένος (πρβλ. **τελετή**). **ναρθηξ** εἶδος καλάμου, ἐνταῦθα: θύρσος.
ναρθηκοφόρος ὁ φέρων θύρσον ἐν ταῖς τελεταῖς τοῦ Βάκχου ὡς
ἐνθουσιώδης θιασώτης αὐτοῦ. **βάκχοι** οἱ βακχεύοντες, οἱ μετέχον-
τες τῶν μυστηρίων τοῦ Βάκχου, ἐνταῦθα: οἱ ἀληθῶς ἐνθεοί, θεό-
πνευστοί. **παῦρος** ὀλίγος· ἡ ἀληθῆς εὐσέβεια δαίκνυται οὐχὶ διὰ
τῶν ἐξωτερ. τύπων, διότι τότε πάντες οἱ ναρθηκοφόροι θὰ ἦσαν
πιστοὶ ὀπαδοὶ τοῦ θεοῦ, ἀλλὰ διὰ καθαρᾶς καρδίας. **οὐδὲν ἀπέλιπον**
οὐδὲν παρέλειψα, οὐδόλωσ ἔπαυσα. **γενέσθαι** (εἷς) ὄν. **δρθηξ**
προθυμήθην σφιστὰ ἔκαμα καί. **ἀνύτω** κατορθώνω. **τὸ σαφές**
τὴν ἀλήθειαν. ὡς **ἐμοὶ δοκεῖ** λιτ.—**63 70** **εἰκότως** πρὸς τὸ οὐ
χαλεπῶς φέρω καλὰ κάμνω καὶ δέν. **παρέχει** τοῦτο, τὸ προῦγμα: τὸ
πολὺ κοινὸν δυσκολεῦεται νὰ πιστεύσῃ τὸ τοιοῦτον.

50 **καθαρός** ἐν τοῖς μυστηρίοις ἡ κάθαρσις ἦτο ὄρος τῆς μνήσε-
ως· ἐν Ἀθήναις τὴν δευτέραν ἡμέραν τῶν μυστηρίων τῆς Ἐλευσίνας.
ὁ κήρυξ ἐκήρυττεν ἀνὰ τὴν πόλιν: "Ἀλαδε, μύσται· καὶ οἱ μέλλοντες
νὰ μνηθῶσι τὰ μυστήρια κατέβαινον εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου ἐλούον-
το (πρβλ. τὸ "Ἄγιον Βάπτισμα), ἔλουον δὲ καὶ δέλφακα, τὸν ὁποῖον
κατόπιν ἔθυσον· τὴν δὲ πρώτην ἡμέραν τῶν μυστηρίων ὁ Ἱερός Κήρυξ
προηγόρευεν: "Ὅστις τὰς χεῖρας μὴ καθαρὸς, ὅστις τὴν φωνὴν ἀξύ-
νειος δὲν ἐδικαιοῦτο νὰ μετάσχῃ τῶν μυστηρίων. Πρβλ. περὶ πάν-
των τούτων τὰ ἡμέτερα **Μυστήρια τῆς Ἐλευσίνας** ἐν σ. 28, 41 κέ.,
106 κέ.—**ἀμύητος** πρβλ. "Ὀμ." Ὑ. Δῆμ. 480 ..περὶ τῶν μνηθέντων καὶ
μὴ τὰ μυστήρια τῆς Ἐλευσίνας "Ὀλβιος ὁ δὲ τὰδ' ὄπωπεν ἐπιχθονίων
ἀνθρώπων· "Ὅς δ' ἀτελής ἱερῶνδ' τ' ἄμμηρος οὐποθ' ὁμοίως Αἴσα"
ἔχει φθίμενός περ ὑπὸ ζόφῳ εὐρώεντι καὶ τὰ ἡμέτερα **Μυστήρια** ἐν
σ. 95 κέ. Ἐν Πολιτ. κ. VI ὁ Πλάτων λέγει ὅτι ὁ Μουσαῖος καὶ ὁ
υἱὸς αὐτοῦ Εὐμόλπος τοὺς ἀνοσίους καὶ ἀδίκους εἰς πηλὸν τινα
κατορύττουσιν ἐν "Αἶδου καὶ κοσκίνῳ ὕδωρ ἀναγκάζουσι φέρειν.—**56**
ναρθηκοφόροι ὁ θύρσος ἦτο ῥάβδος φέρουσα ἐν τῇ κορυφῇ κῶνον
πίτυος καὶ ἔστεμμένη διὰ κισσοῦ καὶ φύλλων ἀμπέλου.—**ναρθηκο-**
φόροι μὲν πολλοί, **βάκχοι δὲ τε παῦροι** ἡ φράσις αὕτη εἶναι
παλαιὸς ὄρφικὸς στίχος εἰλημμένος ἐκ τῆς ὄρφικῆς διδασκαλίας,
πρβλ. VI 17, ἐξ ἧς καθόλου εἶναι εἰλημμένα τὰ 50 ἱ.—**Ποῖον** τὸ

ιδεῶδες τοῦ ἐπιγείου βίου κατὰ τὸν Χριστιανισμόν : Ἔχει πρὸς τοῦτο σχέσιν τὸ φιλοσοφικὸν ἰδεῶδες, ὡς διαγράφεται τοῦτο ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ; Διὰ τί ὁ Πλάτων πρὸς τὴν ὑψηλὴν ἐπιστημον. διδασκαλίαν του συνάπει καὶ ἠθικὰς θεωρίας ; Διὰ τί τὰς θεωρίας αὐτοῦ κυροῖ καὶ διὰ μύθων καὶ παραδόσεων ;

14. 1-16 εὐθύς ἀσύνδ. ἐπεξ. πνεῦμα φύσημα, ἄνεμος. διαπέσμαι πετῶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, ἔξαφανίζομαι. *συνηθροισμένη XII 13*, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ διασκεδασθεῖσα, τοῦτο δὴ ἀκριβῶς. *παραμυθία* παρηγορία, στυλωτικόν, ἀποδεικτικὴ συζήτησις. *πίστις* πειθῶ. *δύναμις* ζωικὴ δύναμις. *φρόνησις* ἢ δύναμις τοῦ διανοεῖσθαι. — **16 24** *διαμυθολογῶ* συζητῶ. *ἀδολέσχης* (ἄδος, ἴδην (ἰκανῶς) λέγειν) φλύαρος.

8 ὥσπερ καπνὸς ἢ ὁμοίωσις ἐξ Ὀμ. Ψ 100. ψυχὴ δὲ κατὰ χρόνον ἢ ἴτε καπνὸς Ὡλετο τετριγυῖα. Καὶ ὁ Ἐπίκουρος ἔλεγεν ὅτι αἱ ψυχαὶ ἀπολυθεῖσαι τῶν σωμάτων καπνοῦ δίκην σκίδναιται. — πνεῦμα κατὰ τὰς παλαιοτάτας ἀντιλήψεις ἢ ψυχὴ ὄντως ἐξελαμβάνετο ὅ,τι ἐσήκινεν ἢ λ., ἦτοι ὡς πνοή, πνεῦμα (λατ. anima, ἄημι...) τὴν αὐτὴν ἀντίληψιν εἶχον οἱ φιλόσοφοι Ἀναξίμανδρος, Ἀναξίμενης καὶ Διογένης ὁ Ἀπολλωνιάτης. — καὶ *τινα δύναμιν ἔχει καὶ φρόνησιν* καὶ ὁ Ὀμηρος ἐπίστευε τὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς, ἀλλ' αἱ ψυχαὶ τοῦ Ὀμ. οὔτε ζωικὴν οὔτε διανοητικὴν δύναμιν εἶχον, ἀλλ' ἦσαν σκιώδη εἶδωλα τοῦ ἀποθανόντος, ἀμενηνὰ κάρηνα, τότε μόνον λαμβάνουσαι τὴν δύναμιν τῆς διανοήσεως, εἴαν ἐπινον αἶμα· ἐντεῦθεν ὁ βίος τῶν ψυχῶν ἐν Ἄιδου ἦτο σικτρός. — *κωμωδιοποιὸς* ὑπαινίσσεται τὸν Ἀριστοφάνην, ὅστις ἐν ταῖς Νεφέλαις ἐγελοιοποιεῖ τὸν Σ. ὡς μωρολογοῦντα καὶ φλυαροῦντα, τὸν Εὐπολιν, ὅστις ἐν τινι σωθέντι ἀπ. λέγει : *μισῶ δ' ἐγὼ καὶ Σωκράτην τὸν πτωχὸν ἀδολέσχην, ὅστις τίλλα μὲν πεφρόντικεν, ὁπόθεν δὲ καταφαγεῖν ἔχει τούτου κατημέληκεν, καὶ ἄλλους κωμικούς, οἵτινες εἶχον ἀναβιβάσει τὸν Σ. ἐπὶ τῆς σκηνῆς.* — *Τίς ἢ ἀποδεικτέα ἐφεξῆς θέσις ; εἶναι ἀπαραίτητον ἢ ψυχὴ γὰ ἔχη δύναμιν τινα καὶ φρόνησιν ;*

15. 1-13 αὐτὸ ἀναφέρ. εἰς τὰ ἡγούμενα : ὡς ἔστι τε ἢ ψυχὴ ἀποθανόντος... *τῆδὲ πη* ἀναφέρ. εἰς τὰ ἐπόμενα : ἀπὸ τῆς ἐξῆς περίπου ἀπόψεως, εἴαν δηλ. εὐρίσκονται, πλ. ἐρ. *ἄρα* εἰσάγει γνώμην ἄλλων : ὡς συνήθως πιστεύουν. *λόγος* (δοξασία) θροῦλος. *μεμνήμεθα* διατηροῦμεν ἐν τῇ μνήμῃ μας. ὡς εἰσὶν ἐκεῖ, ἀφικόμενα ἐνθένδε. *πάλιν γίνεσθαι* παλιγγενεσία, ἀναγέννησις, ἐπεξ. τοῦ

τοῦτο. ἄλλο τι (ἔσσι) ἢ εἶεν ἂν ἄλλο τι συμβαί-ει ἢ., δὲν εἶναι ἀληθές ὅτι., τότε κατ' ἀνάγκην ἠθέλον ὑπάρχει ἐκεῖ... (ἐννοεῖται, ἔχουσαι ζωὴν καὶ φρόνησιν, οὐχὶ ὡς ἀμενηνὰ κάρηνα). τοῦ ταῦτ' εἶναι τοῦ ὅτι τοῦτο οὕτως ἔχει, ὅτι δηλ. ὁ παλαιὸς θροῦλος εἶναι ὀρθός, ὅτι αἱ ψυχαὶ ἡμῶν εἶναι ἐκεῖ. εἰ τῷ ὄντι ἔπεξ. τοῦ τοῦτο. εἰ δὲ μὴ ἔσσι τοῦτο εἴαν δὲ δὲν εἶναι δυνατὸν τοῦτο (δηλ. νὰ ἀποδειχθῇ ..). λόγος ἐπιχείρημα, ἀποδεικτικὸς συλλογισμὸς.— 13 32 μὴ σκόπει τοῦτο κατ' ἀνθρώπων μόνον μὴ ἐρεῦνα τὸ ζήτημα τοῦτο ἀπὸ ἄλλων μόνον εἰς τοὺς ἀνθρώπους. οὐκ ἄλλοθεν... ἔπεξ. τοῦ οὕτως. αἰσχροὺς ἄσχημος. ἔχω 30 γινώσκω.— 32-43 ἀμφοτέρων τῶν μελῶν. τῶν ἐναντίων δυοῖν ὄντων τῶν ζευγῶν τῶν ἐναντίων. ἐναλλαγὴ πληθ. κ. δυϊκ. ἀπὸ μὲν τοῦ ἑτέρου ἢ μὲν μία ἀπὸ τοῦ ἑνός. ἀπὸ δ' αὖ... ἢ δὲ ἄλλη ἀπί. μεταξὺ μείζονος καὶ ἐλάσσονος. τὸ μὲν τὴν μὲν μίαν γένεσιν. διακρίνω χωρίζω. συγκρίνω ἐνώνω· αἱ δύο αὗται γενέσεις μεταξὺ συνθέτων-ἀπλῶν· τὸ ψύχεσθαι-θερμαίνεσθαι μεταξὺ θερμῶν ψυχρῶν. κἂν καὶ ἀναγκαῖον ἂν εἶναι οὕτως ἔχειν (λέγομεν, κατ' ἀναλογίαν ἐκ τοῦ καλοῦμεν).

5 γίνονται ἐκ τῶν τεθνεώτων. Ἡ μετεμψύχωσις ἢ μετενσωμάτωσις (τὸ πρῶτον αὐτῆς ὄνομα θὰ ἦτο ἴσως παλιγγενεσία, προβλ. 6 πάλιν γίνεσθαι) ἦτο ἀσφαλῶς διδασκαλία τοῦ Πυθαγόρου V 18· ἢ ψυχὴ συζεύγνυται πρὸς τὸ σῶμα πρὸς τιμωρίαν καὶ εἶναι ἐγκάθειρκτος ἐν αὐτῷ ὡς ἐν εἰρκτῇ, ὡς ἐν τάφῳ VI 17. Καὶ εἴαν μὲν ἐν τῇ δοκιμασίᾳ αὐτῆς ταύτῃ δειχθῇ ἀξία τῆς ὑψηλῆς αὐτῆς καταγωγῆς, ἀνέρχεται μετὰ θάνατον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ παραμένει ἐκεῖ ὡς θεὸς ἀθάνατος· ἄλλως ἐξακολουθεῖ πλανωμένη ὡς ψυχὴ ζῳων καὶ φυτῶν μέχρι τῆς τελείας αὐτῆς καθάρσεως ἢ βασανίζεται ἐν τῷ Ταρτάρῳ. Ἐπίσης ὁ φιλόσοφος Ἐμπεδοκλῆς (ε' αἰὼν π.Χ.) ἐφρόνει ὅτι ἡ ψυχὴ, ἥτις τὸ πρῶτον κατῴκει ἐν τῷ οὐρανῷ, ἐξέπεσεν ἐκεῖθεν δι' ἁμαρτίαν εἰς τὸ ὑπόστεγον τοῦτο ἄντρον (τὴν γῆν) καὶ ἔκτοτε πλανᾶται τρισμυρίους ἐνιαυτοὺς ἐνδυομένη ποικίλα εἶδη ζῳων καὶ φυτῶν (εἰς τὰ ὅποια ὁ Ἐμπ. ἀπονέμει οὐ μόνον ζωὴν, ἀλλὰ καὶ ψυχὴν ὁμοίαν πρὸς τὴν τῶν ζῳων καὶ ἀνθρώπων) καὶ διαρκῶς μεταλλάσσουσα θλιβεροὺς δρόμους τοῦ βίου· οὕτω λέγει περὶ ἑαυτοῦ: Ἦδη γάρ ποτ' ἐγὼ γενόμεν κοῦρός τε κόρη τε Θάμνος τ' οἰωνός τε καὶ ἐξ ἄλδος ἔλλοπος ἰχθύς. Αἱ ἀρισταὶ ψυχαί, αἵτινες ἐν τῇ μακρᾷ διαδρομῇ θὰ καθαρθῶσι, θὰ ἐπιστρέψωσι τέλος εἰς τὸ ἀξίωμα τῶν μάντεων, ποιητῶν, ἰατρῶν καὶ ἡγεμόνων. Ἐντεῦθεν ἀπαγορεύει τὴν κρεοφαγίαν καὶ τὸν φόνον

τῶν ζῴων, ὃν χαρακτηρίζει ὡς ἀδελφοκτονίαν καὶ ἀνθρωποφαγίαν, συνιστᾷ δὲ τὴν ἀποχὴν ἀπὸ τῶν κυάμων καὶ τῆς δάφνης ἐκ τῶν φυτῶν. Ὅσα δὲ λέγει ὁ Ἡρόδοτος II 123 δὲν εἶναι ὀρθά: *Πρῶτοι δὲ καὶ τότε τὸν λόγον Αἰγύπτιοί εἰσιν οἱ εἰπόντες ὡς ἀνθρώπου ψυχὴ ἀθάνατός ἐστι, τοῦ σώματος δὲ καταφθίνοντος εἰς ἄλλο ζῴον αἰεὶ γινόμενον ἐσθύνεται, ἔπειδὴν δὲ περιέλθῃ πάντα τὰ χερσαῖα καὶ τὰ θαλάσσια καὶ τὰ πέτεινά, αὐτὴ ἐς ἀνθρώπου γινόμενον ἐσθύνειν τὴν περιήλυσιν δὲ αὐτῆ γίνεσθαι ἐν τρισχιλίοισι ἔτεσι. Τούτῳ τῷ λόγῳ εἰσι οἱ Ἕλληνων ἐχρήσαντο, οἱ μὲν πρότερον (Ὀρφικοί καὶ Πυθαγόρας), οἱ δὲ ὕστερον (Ἐμπεδοκλῆς) ὡς ἰδίῳ ἔωντων ἔόντι τῶν ἐγὼ εἰδώς τὰ ὀνόματα οὐ γράφω, διότι οἱ Αἰγύπτιοι οὐδέποτε ἐπίστευσαν τὴν μετεψύχωσιν. Ἡ διδασκαλία αὕτη ἀπαντᾷ καὶ παρ' Ἰνδοῖς, ἀλλ' οὔτε οὔτοι οὔτε οἱ Ἕλληνες παρέλαβον αὐτὴν ἐξ ἀλλήλων· φαίνεται μᾶλλον ὅτι εἶναι περὶ αὐτῆ ἐξέλιξις καὶ διαρρύθμισις τῆς ἀρχεγόνου πίστεως τῶν παλαιοτάτων ἀνθρώπων, ὅτι ἀνθρώποι, ζῴα καὶ φυτὰ εἶναι ὄντα συγγενῆ, ἰσότιμα τέκνα τῆς γῆς, καὶ τῆς ἀποχῆς παλαιοτάτων ἀνθρώπων ἀπὸ τινῶν εἰδῶν τροφῆς, ζῳικῶν καὶ φυτικῶν. — 17 οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῶν ἐναντίων κατὰ τὴν θεωρίαν ταύτην δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ φύσει ἀπόλυτος γένεσις καὶ φθορά (de nihilo nihil fit), ἀλλὰ κρατεῖ ὁ φυσικὸς νόμος τῆς κυκλικῆς τροχιάς τοῦ γίνεσθαι, ὅστις λαμβάνεται ὡς προϋπόθεσις (λήμμα) τῆς α' ἀποδείξεως τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς. — Διὰ τίνος σχήματος δύνανται νὰ παρασταθῶσιν αἱ δύο ἀντίστοιχοι γενέσεις μεταξὺ τοῦ μείζονος ἐλάττονος :*

16. 1 5 αἱ γενέσεις εἰσὶν αὐτοῖν δύο μεταξὺ δυοῖν ὄντων. — 6-13 συζυγία ζεῦγος. τὰς γενέσεις τὴν μὲν τὴν δὲ ἐπιμεροῦ καταδαρθάνω (dormio) κατακλίνομαι. ἱκανῶς σοι... σὲ ἄρκει. — 21-31 ἀνταποδίδωμι δίδω (δέχομαι) τὴν ἀντίθετον γένεσιν. ταύτη ἐνταῦθα. ἀναβιώσκομαι ἀναζῶ, ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ζωὴν. — 31-7 ἡμῖν ποητ. αἶτ. καὶ ταύτη καὶ οὕτω. τούτου δὲ ὄντος ἔαν δὲ τοῦτο εἶναι ἀληθές· ἢ γεν. ἀπόλ. ἀντὶ ὄνομ. ὑποκ τοῦ ἐδόκει· ὁ ποητ. διότι ὁ λέγων ἀποβλέπει εἰς XV 6.

1. Ἡ α' Πλατ. ἀπόδειξις τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς ἐρεῖδεται ἐπὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἡρακλείτου ἀπ. ταυτότ' ἐνι ζῶν καὶ τεθνηκόσ καὶ τὸ ἐγρηγορός καὶ τὸ καθεῦδον καὶ νέον καὶ γηραιόν· τάδε γὰρ μεταπεσόντα ἐκεῖνά ἐστι κἀκεῖνα πάλιν μεταπεσόντα ταῦτα. — Διὰ τί ὁ Σ. πρὸ τοῦ κρισίμου σημείου τῆς ἀποδείξεως μετεχειρίσθη τὸ ζεῦγος τῶν ἐναντίων ζῆν-τεθνάσαι ;

17. 1-8 ἀδίκως ἀνευ λόγου VII 30. ἀνταποδίδωμι ἀμτβτ. ἀντιστοιγῶ. τὰ ἕτερα τοῖς ἑτέροις γ. ἡ μία γένεσις μετὰ τὴν ἄλλην. ὡσπερεὶ κ. περιμόντα τρόπον τινὰ διαγράφοντα κυκλικὴν τροχιάν. ἀνακάμπω πάλιν πλεον. τελευτῶντα ἐν τέλει. — **9 17 οἶον** X 3. τὸν Ἐνδυμίωνα τὸν περὶ Ἐνδυμίωνος θρῦλον. λῆρος ἄ. (ληρέω-ῶ, παραλήρημα) φλυαρία, ἀνοησία, κολοκύθια. οὐδαμοῦ φαίνομαι δὲν τολμῶ νὰ παρουσιασθῶ (πρὸς σύγκρισιν), οὐδεμίαν ἀξίαν ἔχω ὑποκ. ὁ Ἐνδ. ὁμοῦ πάντα χρήματα ὅλα τὰ πράγματα ἦσαν φύρδην μείγδην, ἔπεξ. εἰς τὸ τοῦ Ἀναξ. — **17-26** ἐκ τῶν ἄλλων ἐκ πάσης ἄλλης πηγῆς πλὴν τῆς τοῦ θανάτου, ἐκτὸς τῶν νεκρῶν. τίς μηχανή... πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ μή. παντὸς μᾶλλον XI 47.

13 Ἐνδυμίον, νεαρὸς ποιμὴν ἢ κυνηγός, κατάκοπος ἐκ μακρῆς πορείας κοιμᾶται ὑπνον βαθὺν ἐντὸς σπηλαίου τοῦ ὄρους τῆς Κασίας Λάτμου, ὅπου ἰδοῦσα αὐτὸν κοιμώμενον ἡ Σελήνη καὶ γοητευθεῖσα ἐκ τῶν θελητήρων του κατέρχεται, διὰ νὰ τὸν ἐναγκαλισθῆ καὶ ἀναπαυθῆ παρὰ τὸ πλευρόν του. Ἄλλ' ὁ Πλάτων εἶχεν ὑπ' ὄψει ἄλλην παραλλαγὴν τοῦ μύθου, καθ' ἣν ὁ ὕπνος τοῦ Ἐνδ. παρίσταται ὡς αἰώνιος. Ὁ Ἐνδ. κληθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς νὰ ἐκλέξῃ τὸ εἶδος τῆς ζωῆς, τὸ ὁποῖον προτίμα, ἐζήτησε νὰ εἶναι ἀθάνατος, μὴ γηράσκων ποτέ, βεβυθισμένος εἰς αἰώνιον ὕπνον. Ἐκάστην νύκτα ἐπισκέπτεται αὐτὸν κοιμώμενον ἡ θεία φίλη, ἡ ὁποία θωπεύει αὐτὸν θαυμάζουσα τὴν θεϊαν καλλονὴν του. — **17 τὸ τοῦ Ἀ.** Ἀναξαγόρας ὁ Κλαζομένιος, γεννηθεὶς περὶ τὸ 500 π. Χ., ἦτο πολυμαθέστατος φιλόσοφος, ἔξοχος μαθηματικὸς καὶ ἀστρονόμος, ὁ πρῶτος φιλόσοφος ὁ ἐγκατασταθεὶς τῷ 462 ἐν Ἀθήναις, ὅπου συνεδέθη στενώτατα καὶ μετὰ τοῦ Περικλέους. Ὅτε οἱ πολιτικοὶ ἀντίπαλοι τοῦ μεγάλου πολιτικοῦ ἤρχισαν κατὰ τὰς παραμονὰς ἢ ἀρχῆς τοῦ Πελοπον. πολέμου νὰ καταδιώκωσι τοὺς φίλους, αὐτοῦ (Φειδίαν, Ἀσπασίαν), κατηγορήθη ὡς ἄθεος, ὡς διδάσκων ὅτι ὁ ἥλιος ἦτο λίθος διάπυρος καὶ ἡ σελήνη γῆ, καὶ ἠναγκάσθη (τῷ 432) νὰ φύγῃ ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Λάμφιακον, ἐνθα καὶ ἀπέθανε τῷ 428. Οὗτος ἐπρέσβευεν ὅτι ἐν ἀρχῇ ὁ κόσμος ἀτετελεῖτο ἐξ ἀπείρων κατὰ τὸ εἶδος καὶ τὸν ἀριθμὸν ὑλικῶν μορίων, τῶν σπερμάτων ἢ χρημάτων, π.χ. μορίων ὀστέων, μυῶν, νεύρων, αἵματος..., φύρδην μείγδην αἰωρουμένων, τὰ ὁποῖα ἔθηκεν εἰς περιστροφικὴν κίνησιν (περιχώρησιν) ὁ ἄσώματος Νοῦς (ἐξ οὗ καὶ ἀπεκαλεῖτο σκωπτικῶς Ἀναξαγόρας ὁ Νοῦς), διάφορος τῆς ὕλης, ἐκ τῆς πανσπερμίας δ'

ἐκείνης τῆς ἐν τῷ παντὶ ἐπηκολούθει τὸ μὲν σύμμειξις τῶν μορίων πρὸς ἄλληλα (γένεσις), τὸ δὲ διάκρισις (φθορὰ) καὶ οὕτω διεμορφώθη ὁ ἐν τάξει καὶ ἁρμονίᾳ παμποίκιλος οὗτος κόσμος· προβλ. καὶ τὴν κρατοῦσαν σήμερον θεωρίαν τοῦ Laplace· ἐπίσης ἐδέχεται τοὺς ἀστέρας οἰκουμένους ὑπ' ἀνθρώπων κατὰ πόλεις καὶ τὴν σελήνην ἔχουσαν οἰκήσεις καὶ λόφους καὶ φάραγγας.— Ἡ ἁ. ἀπόδειξις ἀπέδειξε καθ' ὅλον τὸ πλάτος τὴν τεθεῖσαν ἀποδεικτέαν θέσιν; Τίνα μειονεκτήματα ἔχει ἡ ἁ ἀπόδειξις τοῦ Πλάτωνος; Τίνος συμπληρώματος ἔχει ἀνάγκη; Ἡ νεωτέρα Φυσικὴ ἐπιστήμη τί ἔχει ἀποδείξει περὶ τῆς μετὰ θάνατον καταστάσεως;

18. 1-9 καὶ μὴν καὶ πρὸς τούτοις. λόγος διδασκαλία. θαμὰ (θαμῶς δ) συχνά, προβλ. θαμίζω, θαμιστικά, θαμών. ἀνθρώπινον εἶδος τὸ σχῆμα, τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου: πρὶν καυτωσκηνώση ἐντός, ἐνανθρωπήση. ταύτη διὰ τὸν λόγον τοῦτον.—**9-18** λόγος ἀπόδειξις, ἐπιχείρημα. ἐνὶ λόγῳ (ὑπομνήσω σε). εἰάν τις ἐρωτᾷ ἀρκεῖ μόνον νὰ ἐρωτᾷ τις. αὐτοὶ μόνον. ὁρθὸς λόγος ὁρθαὶ ἔννοιαι. ἔπειτα ἀντὶ δὲ μετὰ τὸ γενικὸν μὲν 12 ὡς εἶδ. ἐφαρμογή. ἄγῃ τοὺς διδασκόμενους. διαγράμματα γεωμετρικὰ σχήματα. κατηγορεῖ (ὁ ἄγων) ἀποδεικνύει.— **18-29** ἂν συνδόξη σοι σκοπούμενω τῆδέ πη. μαθεῖν νὰ ἀκούσω, νὰ διδαχθῶ τοὺς λόγους, δι' οὗ; ἡ μάθησις εἶναι ἀνάμνησις, ὥστε καταλλήλως βοηθούμενος νὰναμνηθῶ. ἐπεχείρησας λέγειν 16. ἐγώγε (ἐπεχείρησα). γὰρ ἐπεξ. ἐπίστασθαι ὅτι εἶχε τὴν παράστασιν.— **29 53** ὅταν ἐπιστήμη παραγίγνηται ὅταν αἱ παραστάσεις σχηματίζονται κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. ἢ τινα ἄλλην αἴσθησιν λαβὼν ἢ ἀντιληρθεὶς δι' ἄλλης τινὸς αἰσθήσεως. μὴ μόνον ἐκεῖνο γνῶ δὲν ἀναπλάσῃ μόνον τὴν παράστασιν ἐκείνου, ἀλλὰ καὶ τὴν παράστασιν ἄλλου, ἣτις δὲν εἶναι ἡ αὐτή, ἀλλὰ διάφορος ἐκείνης. οὗ τὴν ἔννοιαν ἔλαβε ἐκεῖνο, τοῦ ὁμοίου ἐσημάτισεν (ἔσχε) ποτὲ τὴν παράστασιν. οἶον τὰ τοιάδε X 3. τὰ παιδικὰ XII 35. πάσχουσι τοῦτο τὸ ψυχολ. φαινόμενον. ἔγνωσαν, ἔλαβον γνωμ. ἔγνωσαν τὸ εἶδος ἀναπλάττουσι τὴν μορφήν. μέντοι βέβαια. ὑπὸ χρόνου ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν. γράφω ζωγραφῶ. αὐτοῦ Σ. τοῦ πρωτοτύπου ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν εἰκόνα.

12 ἐνὶ λόγῳ... πράγματι ἐν τῷ Πλάτων. διαλόγῳ Μένωνι XV-XXI δοῦλος τοῦ Μένωνος ἐρωτώμενος καταλλήλως ὑπὸ τοῦ Σωκράτους περὶ τοῦ ἐμβραδῶ τῶν τετραγώνων δίδει εὐστόχους ἀποκρίσεις καὶ εὐρίσκει ἀληθείας ὡς εἰάν ἤδη εἶχε διδαχθῆ γεωμετρίαν,

π. γ. κατασκευάζει τετράγωνον διπλάσιον δοθέντος.— *Πόσα εἶδη ἀναπλάσεως τῶν παραστάσεων δέχεται ὁ Σ. ;*

19. 1-7 συμβαίνει ἐξάγεται ὡς συμπέρασμα. προσπάχειν νὰ πάσχη καὶ τὸ ἐξῆς ψυχολ. φαινόμενον. τοῦτο ἢ νέα παρὰστασις. ἐλλείπω κ. ἐνδέω ὑπολείπομαι. ἐκείνου τῆς παλαιότερας, τοῦ πρωτοτύπου.— 7, 31 ἴσον ἢ ἔννοια (ιδέα) τῆς ἰσότητος ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ ἴσα πράγματα. ὁ ἔστι τὸ ὄν, τὸ ὄντως ὄν (τὴν ἰδέαν τῆς ἰσότητος). ἕτερον ὄν ἐνδ. μτγ.· ἐπίσης ταῦτ' ὄντα. αὐτὰ τὰ ἴσα ὁ πληθ. κατὰ τὰ ἴσα πράγματα. οὐκοῦν ἢ· ἢ λοιπὸν εἶναι ἀδιάφορον εἴτε εἴτε, ἕως ἂν ἀρκεῖ μόνον νὰ. ἀπὸ ταύτης τῆς ὄψεως διὰ τῆς ὀπτικῆς ταύτης εἰκόνας.— 31-67 ἐνδεῖ ὑποκ. τὰ ἴσα. ἐκείνου τῆς ἰδέας τῆς ἰσότητος. τῷ εἶναι ὡς πρὸς τὸ νὰ εἶναι. ἄλλο τι τῶν ὄντων μία τις ἄλλη ἰδέα (γενικεύει τὸν λόγον ἀπὸ τῆς ἰδέας τῆς ἰσότητος. φαυλότερον X 8. ὁ ἐννοῶν ὁ κάμνων τὴν σκέψιν ταύτην (δταν τίς τι ἰδὼν ἐννοήσῃ 36). ἐκεῖνο τὴν ἰδέαν. αὐτὸ τὸ αἰσθητὸν πρᾶγμα. προσέοικα προσομοιάζω, προσφέρω. καὶ ἡμεῖς ὡς ὁ ἐννοήσας. τὰ ἴσα πράγματα. ἄλλοθεν δι' ἄλλης πηγῆς. ταῦτ' ὄν δὲ πάντα δὲν ὑπάρχει δὲ διαφορὰ μεταξὺ αὐτῶν, διότι πᾶσαι αἱ αἰσθήσεις ἔχουν τὸν αὐτὸν μηχανισμόν τοῦλάχιστον ὡς πρὸς ὅ, τι θέλει νὰ ποδείξῃ ἢ συζήτησις. τὰ ἐν ταῖς αἰσθήσεσι ὅσα ἀντιλαμβάνομεθα διὰ τῶν αἰσθήσεων, τὰ αἰσθητά. πάντα τὰ ἴσα. ἔδει τυχεῖν που εὐληφίας, εἰ ἐμέλλομεν εἶναι ἐπρόκειτο, ἔπρεπε. ἐκεῖσε ἀνοίσειν νὰ συσχετίσωμεν, νὰ συγκρίνωμεν πρὸς ἐκεῖνο (τὸ ἴσον), βραχυλ. ἀντι: ἀναφέροντες ἐννοήσειν. γενόμενοι εὐθύς εὐθύς ἀπὸ τῆς γεννήσεως ἡμῶν. πρὸ τούτων πρὸ τοῦ ὄραν καὶ ἀκούειν...— Διὰ τί ὁ Σ. προκρίνει ὡς παράδειγμα ἐκ πασῶν τῶν ἰδεῶν τὴν ἰδέαν τῆς ἰσότητος; Διὰ τί, ἐν ᾧ ἐν X ἐδίδαξεν ὅτι ὁ φιλόσοφος ἐν τῇ ἐπικοινωνίᾳ πρὸς τὰς ἰδέας (ἐν τῇ φρονήσει) πρέπει τελείως νὰ νεκρώσῃ τὰς αἰσθήσεις, ἐνταῦθα 53 διδάσκει ὅτι ὁ ἄνθρωπος μόνον διὰ τῶν αἰσθήσεων φθάνει εἰς τὴν γνῶσιν τῶν ἰδεῶν; Ἐὰν τὰ αἰσθητὰ ἀναπλάττουσι τὰς ἀντιστοιχοῦσας ἰδέας, τίς ἢ χρονικὴ σχέσις μεταξὺ τῆς γνώσεως τῶν ἰδεῶν καὶ τῆς αἰσθήσεως τῶν αἰσθητῶν; Ἐὰν δὲ ἡ λειτουργία τῶν αἰσθήσεων ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς γεννήσεως, πότε ἢ ψυχὴ ἐγνώρισε τὰς ἰδέας;

20. 1-17 λαβόντες πρὸ τοῦ γενέσθαι. ἐγενόμεθα ἔχοντες (αὐτήν). τὸ μείζον καὶ τὸ ἔλασσον τὸ ἄνισον. ἐπισφραγίζομαι ἐπιτυπώνω ἐπὶ τινος πράγματος σφραγίδα (σῆμα, μάρκαν)· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ τὰ ὀνόματα ἀποδίδομεν εἰς τὰ πράγματα πρὸς διάκρισιν τοῦ

ένος ἀπο τοῦ ἄλλου, ἐντεῦθεν ἐπισφραγίζομαι δίδω ὄνομα. τοῦτο δ ἔστι τὸ ὄνομα τοῦ ὄντος, τῆς ιδέας. καί... ἀποκρινόμενοι ἐν τοῖς διαλόγοις ἡμῶν. ἐπιλελήσμεθα (ποικμ) ἐκάστοτε εἰς ἐκάστην γέννησιν, εἰς τὴν γέννησίν του ἑκάστος. (ἀνάγκη) γίνεσθαι. ἀπόλλυμι λησμονῶ, προβλ. σταθ' ἡμῖν χάνω, ξεχάνω.— 17-32 εἰ δέ γε λαβόντες ἀντίθ. εἰς 12. χρώμενοι ταῖς αἰσθήσεσι περὶ αὐτά, τὰ αἰσθητά. ἀναλαμβάνω ἀνακτῶ. δυνατὸν γὰρ δὴ τοῦτο XIX 4)... ἀπὸ τούτου διὰ τῆς παραστάσεως ταύτης. ἔσερόν τι ιδέαν τινά. ἐπλησίαζεν ἢ το συνδεδεμένον. ἀνόμοιον ὄν XXI 3, 27. οὐδὲν ἄλλ' ἢ οὐδὲν ἄλλο (ποιούσιν) ἢ.

21. 4-14 ἐπιστάμενος ὑποθ. δίδωμι λόγον δίδω τὸν λόγον (τὸ διὰ τί), δικαιολογῶ τὰς γνώσεις μου, διὰ τί τοῦτο οὕτως ἔχει καὶ ἐκεῖνο ἄλλως; ἐκ τούτου τὸ περὶ ὄν ἐπίσταται. πολὺ μᾶλλον πολὺ τοῦναντίον' τηνικάδε (περὶ ὥρας) αὐτὴν ἔδω τὴν ὥραν. αὐτὰ περὶ ὄν νῦν δὴ ἐλέγομεν, τὴν ιδέαν τοῦ ἴσου, τοῦ καλοῦ... ποτὲ πρότερόν ποτε.— 14-26 ἀφ' οὗ ἀφ' ἧς στιγμῆς. εἰμι ἐν ἀνθρώπου εἶδει λαμβάνω τὴν μορφήν τοῦ ἀνθρώπου. φρόνησιν εἶχον XIV 16, διότι ἄλλως δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ γνωρίσωσι τὰς ιδέας. εἰ μὴ ἄρα ἐκτὸς ἐὰν ἴσως. ἅμα γιγνόμενοι συγχρόνως κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς γεννήσεως. ἐν ποίῳ ἄλλῳ χρόνῳ ἢ ἐν τῷ γίνεσθαι. οὐ δὴ ἔχοντες αὐτὰς χωρὶς βέβαια νὰ εἴμεθα κάτοχοι αὐτῶν. ἄρει XIX 46.

22. 1-19 ἀναφέρω XIX 60. ἀπεικάζω παρομοιάζω, συγκρίνω. ταῦτα τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων. καὶ ταῦτα 7 κ. 8 αἱ ιδέαι. ἄλλως μάτην. ἄρα ἀντὶ ἄρ' οὐ... ; οὐδὲ τὰδε οὐδὲ ἢ προῦ ταρξίς τῆς ψυχῆς. ὑπερφυῶς X 47 ὑπερβολικά. εἰς καλὸν καταφεύγει δ λόγος ἢ συζήτησις (ἢ ἀπόδειξις) καταλήγει εἰς ὠραῖον συμπέρασμα. εἰς τὸ ὁμοίως εἶναι... ἔπεξ. ὡς οἶόν τε μάλιστα ἐν τῇ πλήρει σημασίᾳ τῆς λέξεως, εἰς τὸ εἶναι.— 19-24 καρτερώτατος ἰσχυρογνωμονέστατος.— Τί λαμβάνεται ὡς προϋπόθεσις (λήμμα) τῆς β'. ἀποδείξεως τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς; "H : τίς ἢ σχέσις τῆς διδασκαλίας τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς πρὸς τὴν τῶν ιδεῶν; Αἱ δύο ἀποδείξεις τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς εἶναι αὐτοτελεῖς; "Ας διατυπωθῇ δλοκληρωτικῶς τὸ πόρισμα τῶν δύο ἀποδείξεων.

23. 1-15 μέντοι ἢ ἀντίθ. πρὸς τὴν προῦπαρξιν τῆς ψυχῆς. αὐτῷ μοι εἰς τὸ δοκεῖ. ἐνέστηκεν... ὑφίσταται ὡς κώλυμα ὁ φόβος μήπως. διασκεδαννῦται (-νύηται) ὑπτκτ. τοῦτο ὁ διασκεδασμός. ἢ αὐτῇ τέλος τοῦ εἶναι (τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς). ἄλλοθεν πο-

θεν ἐκ στοιχείων τινῶν διαφορετικῶν ἐκείνων, ἐξ ὧν συνίσταται τὸ σῶμα. ὥσπερ ἡμῖσιν τρόπον τινὰ τὸ ἡμῖσιν ἐκείνου... εἰ μέλλει τέλος ἔχειν ἐὰν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι τελεία ἢ ἀπόδειξις. — 15-24 καὶ νῦν εἰς τὸ ἀποδέδεικται, συντίθημι εἰς ταῦτόν συνδέω, συννώνω. τοῦτον τὸν λόγον τὴν τελευταίαν ἀπόδειξιν. πρότερον πρὸ τῆς γεννήσεως, αὐθις γίνεσθαι νὰ εἰσέρχεται πάλιν εἰς τὴν ζωὴν, ὅπερ λέγετε ὅ,τι ἀκριβῶς ζητεῖτε. — Ὑπὸ τίνα μορφήν δυνάμεθα νὰ συνδέσωμεν τὰς δύο πρώτας ἀποδείξεις ;

24. 1. 13 διαπραγματεύομαι συζητῶ, ἐξετάζω, βασανίζω. ἔτι μᾶλλον ἢ ὅσον μέχρι τοῦδε ἠρευνήσαμεν. τὸ τῶν παιδῶν ὅ,τι φοβοῦνται οἱ παῖδες. ἄλλως τε καὶ καὶ μάλιστα. πνεῦμα ἄνεμος. τινὲ ἐπιτ. τὸ μεγάλο. ἐπιγελάσας γελάσας ἐπὶ τούτῳ. ἀναπεῖθω μεταπεῖθω. δεδιότων ἀντὶ γεν. ἀπολ. τίνα πτώσιν ἀνεμόμενον ; μᾶλλον δὲ τοῦναντίον δὲ οὐχὶ διότι ἡμεῖς φοβοῦμεθα. ἔνι ἔνεστι. ἀλλ' ἔνι μετὰ τὸ δεδιότων τί ἀνεμόμενον ; ἐν ἡμῖν νοσοῦνται πάντες οἱ παρόντες. μορμολύκειον (κυρ. προσωπεῖον, δι' οὗ ἐφόβιζον τοὺς παῖδας) φόβητρον. ἐπωδαὶ ἄγριμα μαγικά ἢ λόγοι μαγικοί, ἀποδιδόμενοι εἰς τὸν Ἀσκληπιόν, δι' ὧν ἐθεραπεύοντο τραύματα ἢ οἰαδήποτε νόσος (πρὸβλ. παρ' ἡμῖν : ἐξορκισμός, ἐξόρκια, γητεύω, γήτευμα), μτφρ. οἱ (φιλοσοφικοί) λόγοι οἱ χρησιμοποιούμενοι πρὸς κατευνασμὸν τῶν παιθῶν, πρὸς θεραπείαν νοσοῦσης ψυχῆς, ἰατροσόφια. ἐξεπάδω δι' ἐπωδῶν ἀπαλλάσσω ῥιζικῶς τοῦ νοσήματος, ἐξορκίζω τὸ νόσημα. — 13-23 ἐπωδὸς ἰατροφιλόσοφος. πολλὴ εὐρύχωρος, ἀπέραντος. σὺς πάντας... ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ὄλων πρέπει νὰ ἀναζητῶμεν. τοιοῦτον δυνάμενον νὰπαλλάξῃ τὴν ψυχὴν τοῦ φόβου. ζητεῖν τὴν ζήτησιν τοῦ πράγματος ποιεῖσθαι. ταῦτα ὑπάρξει αὐτὰ θὰ γίνουιν. — 23-6 ὅθεν ἀπελίπομεν ἐκεῖ ὅπου διεκόψαμεν· εἴ σοι ἡδομένῳ ἐστὶν εἰ ἦδει. πῶς γὰρ οὐ μέλλει (μοι ἡδομένῳ εἶναι) καὶ διὰ τί ὄχι ; — Μετὰ τὸ τέλος καὶ τῆς β' ἀποδείξεως τί ἀποτελεῖ τὸ κ. XXIV ; Διὰ τί ὁ Πλάτων δέχεται τὰν ὑπαρξιν ἐπιστήμης καὶ ἐν τοῖς βαρβάροις ;

25. 1-8 δς ὁ Σ. οὗτος ὁ Σ., πλεον. τυπικός ἐν τῷ ὑπκμ. ὡς παρ' ἡμῖν ἐν τῷ ἀντκμ. : τὸν γνωρίζω τὸν Σ. ἑαυτοὺς ἡμᾶς αὐτούς. τῷ ποίῳ τινὲ προσήκει ποῖα περίπου πράγματα φυσικὸν εἶναι, ἔχουσι τὴν φυσ. ιδιότητα. αὐτὸ τὸ διασκεδάννυσθαι. πρότερον ψυχὴ ἐστὶν ἢ ψυχὴ εἰς ποῖαν ἐκ τῶν δύο κατηγοριῶν ἀνήκει, εἰς τὰ διασκεδαννύμενα ἢ εἰς τὰ μὴ διασκεδαννύμενα. ἐκ τούτων μετὰ τὸ πόρισμα τοῦτο. — 8-16 φύσει προσήκει. διαιρεθῆναι ἐπεξ. τοῦ

τουτο. ταύτη ἤπερ καθ' ὄν ἀκριβῶς τρόπον, νὰ διαλυθῆ εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη. εἴπερ τῷ ἄλλῳ Π 23. κατὰ ταῦτά καὶ ὡσαύτως ἔχει εἶναι ἀναλλοίωτα. ταῦτα κτγρ. τὰ δὲ ἄλλοι' ἄλλως (ἔχοντα). ταῦτα δὲ ἐπαναλ. ὁ δὲ πρὸς ἕξαρσιν τῆς ἀντιθέσεως. — 16-26 ἴωμεν ἐπανίωμεν. ἐφ' ἅπερ (ἤλθομεν). ἐν τῷ ἔμπροσθεν λόγῳ Χ 18... ἧς λόγον δίδομεν τοῦ εἶναι ἧς ὡς ὄρισμὸν δίδομεν τὸν τοῦ εἶναι, ἦν ἐξηγοῦμεν ὡς τὸ εἶναι, τὸ ὄν. ἐρωτῶντες καὶ ἐρωτῶμενοι ΧΧ 9 10, αὐτὸ ἕκαστον... ἐν γένει ἡ ἰδέα παντὸς πράγματος ὄντως ὄντως. ἐνδέχομαι ἐπιδέχομαι. ἡ ἢ β' ἐρώτ. ἐπαναλαμβάνει τὴν πρώτην ὑπ' ἄλλην μορφήν. αὐτῶν ἕκαστον δ' ἔστι ἐκάστη τῶν ἰδεῶν τούτων. μονοειδὲς ἀπλοῦν, ἀσύνθετον, οὐδαμῆ οὐδαμῶς πλεον. — 26-32 τὰ πολλὰ τὸ πλῆθος τῶν αἰσθητῶν πραγμάτων. τί (οἶει) τῶν πολλῶν τί φρονεῖς περὶ... δμώνυμα διότι τὰ αἰσθητὰ πράγματα ἔχουσι τὸ ὄνομα τῆς ἰδέας, τὰ ἴσα, τὰ καλά... ἐκείνοις ταῖς ἰδέαις. πᾶν τοῦναντίον ὅλως ἀντιθέτως πρὸς... — 32-7 τούτων τῶν συνθέτων. οὐκ ἔστι (ἄλλο τι), ὅτῳ ὄργ. ἐπιλαμβάνομαι ἄπτομαι, αἰσθάνομαι. ἀειδῆς ἀόρατος. — Τίς ἡ νέα ἀποδεικτέα θέσις;

26. 1-4 τίθημι ὑποθέτω, παραδέχομαι. (θῶμεν) ἔχον. — 4-16 ἄλλο τι (ἔστιν) ἢ ἄλλα τινὰ συστατικά ἡμῶν ὑπάρχουν ἢ ἐντεῦθεν ἢ φράσις σημ.: δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι...; τὸ μὲν ἡμῶν αὐτῶν (οὐχὶ αὐτοπαθ.) ἔστι σῶμα ἐν μὲν μέρος τῆς προσωπικότητος ἡμῶν... ποιέρῳ τῷ εἶδει τὸ ἄρθρ. διότι ἡ λ. προσμνημονεύθη 1. οὐχ (όρατὸν) ὑπ' ἀνθρώπων γε, ὑπ' ἄλλων ὅμως ἴσως εἶναι ὄρατῆ. ἐλέγομεν διεκρίνομεν ἐν τῇ συζητήσει. τῇ τῶν ἀνθρώπων φύσει ἀναφ. ὡς πρὸς τὴν ἀνθρωπ. φύσιν, ἀποβλέποντες εἰς τὴν... ἢ ἄλλη τινὲ ἢ φαντάζεσαι ὅτι ἐκάμομεν τὴν διάκρισιν ἀποβλέποντες εἰς ἄλλην τινὰ φύσιν. — Τίς ἡ προϋπόθεσις (λήμμα) τῆς νέας θέσεως; Ὁ Πλάτων δεχόμενος σῶμα καὶ ψυχὴν κατὰ τίνων θεωριῶν ἀντιτάσσεται ἐμφαντικῶς;

27. 1-9 πάλαι ἐν κ. Χ. προσχρῶμαι χρησιμοποιοῦ καί, προσέτι. διὰ τοῦ ὄραν εἰς τὸ σκοπεῖν. τὸ διὰ τοῦ σώματος (σκοπεῖν). ἔστι σημαίνει. τὸ δι' αἰσθήσεως... ἐπεξ. τοῦ διὰ τοῦ σώματος. εἰλιγγιάω· ᾧ (εἰλιγγος ᾧ.) ζαλίζομαι. τοιούτων πλανωμένων καὶ ταραττομένων. — 9-17 ὁ πλάνος ἢ περιπλάνησις. καὶ περὶ ἐκεῖνα καὶ ἀσχολουμένη περὶ τὰς ἰδέας. κατὰ ταῦτά-ὡσαύτως πλεον. — 17-24 ἐκ τῶν ἔμπροσθεν εἰς τὸ δοκεῖ. συγχωρῶ συμφωνῶ. ὄλω καὶ παντὶ καὶ εἰς τὸ σύνολον καὶ εἰς ἕκαστον μέρος, καθ'

ὄλην τὴν γραμμὴν. μάλλον ἀνανεώνει τὸ συγκρ. ὁμοιότερον.

28. 1-9 ὄρα καὶ τῆδε πρόσεχε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς. ὅτι ἐπεξ. δοκεῖ τὸ θείον πεφυκέναι τοιοῦτον (οἶον)... ὅτι φύσει εἶναι τοιοῦτον ὥστε νὰ ἄρχῃ ἐπίσης τὸ δὲ θνητὸν (οἶον) ἄρχεσθαι... δῆλα ἀντὶ δῆλον (ἐστίν). — **10-7** συμβαίνει ἐξάγεται ἀναγκαίως ὡς συμπέρασμα. νοητὸν ἐνεργ. τὸ νοοῦν, νοητικόν, τοβλ. ἀνόητος ὁ μὴ νοῶν. ἐαυτῷ ἐκ τοῦ κατὰ ταῦτά, οὐχὶ ἐκ τοῦ ὁμοιότατον. ἄλλο τι παρὰ ταῦτα διαφθορὸν τούτων. ἤ... πῶς δὲν ἔχει οὕτω τὸ πράγμα.

29. 1-15 τὸ παράπαν ἐπίρ. παντελῶς. ἢ ἐγγύς τι τούτου ἢ σχεδόν, κατὰ προσέγγισιν ἀδιάλυτος. ἐν ὄρατῷ (τόπῳ) ἐν τῇ νεκρικῇ κλίνῃ ἢ ἐν τῷ τάφῳ. διαπίπτω διαλυόμενος καταρρέω, διαρρέω. διαπνέομαι διαλύομαι ὡς καπνός, ἀφανίζομαι. τούτων τοῦ διαλύεσθαι, διαπίπτειν, διαπνεῖσθαι. ἐπιμένω διατηροῦμαι. ἐπιεικῶς ἄρχεται, ὅπωςδήποτε. εἴαν τις καὶ καὶ εἴαν τις. χαριέντως ἔχων τὸ σῶμα ἔχων ἀνθηρὸν καὶ χαριτωμένον τὸ σῶμα (νέος). ὥρα ἢ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας, ἢ νεανικὴ καλλονή. πάνυ μάλα ἐπιτ. τὸ συγγὸν ἐπιμένει χρόνον: διατηρεῖται ἄρχεται καὶ πολύν, πάρα πολὺν καιρὸν. συμπίπτω συμμαζεύομαι, συρρικνοῦμαι, μαραίνομαι, γίνομαι κατεσκληκώς. ὀλίγου (δεῖν) σχεδόν. ὄλον (τὸ σῶμα). ἀμήχανον ὅσον ἀμέτρον: ὁ γὰρ αἰτιολ. διὰ τί ὁ Σ. ὁμιλεῖ περὶ διατηρήσεως τοῦ νεανικοῦ σώματος: διότι περὶ γηραλέων σωμάτων καὶ τεταριχευμένων περιττός ὁ λόγος: διότι ταῦτα διατηροῦνται πολὺ μακρότερον χρόνον. ἂν σαπῆ (τὸ ἄλλο σῶμα). ὡς ἔπος εἰπεῖν σχεδόν. — **15-38** δὲ ἄρα XII 39. τοιοῦτον ἕτερον II 15 εἰς ἄλλον τόπον ἀνάλογον πρὸς αὐτήν, δηλ. ἄυλον καὶ ἄόρατον. γενναῖος ἐξάίρετος. εἰς Ἄδου ὡς ἀληθῶς εἰς τὸν πραγματικὸν ἄδην, οὐχὶ τὴν γελοιογραφίαν τοῦ ἄδου τῶν ποιητῶν. ἰτέον (λέγειν). αὕτη δὲ δὴ ἐπαναλ. ὁ δὲ μετὰ τὸ ἢ δὲ ψυχῆ. τοιαύτη πεφυκυῖα ἀπλή καὶ ἀδιάλυτος. ἄρα XII 39. διαπεφύσεται... οἱ προκμ. ἐκ τῆς μεγάλης βεβαιότητος παριστῶσι τὴν προᾶξιν ἤδη τετελεσμένην. πολλοῦ γε δεῖ πολὺ ἀπέχει ἀπὸ τοῦ νὰ πάθῃ τοιοῦτόν τι, ὅπως ἀντιθέτως. εἴαν μὲν ἀσύνδ. ἐπεξ. μηδὲν τοῦ σ. ξυνεφέλκουσα ἐπεξ. τοῦ καθαρὰ. ἐκοῦσα εἶναι κατὰ τὸ ἐκὼν εἶναι ἐκουσίως. τοῦτο τὸ φεύγειν τὸ τῶμα καὶ μὴ κοινωνεῖν αὐτῷ. τῷ ὄντι μελετῶσα ῥαδίως (εὐχαρίστως) τεθνάναι. οὕτω μὲν ἔχουσα διὰ τούτου ἀναλαμβάνει τὸν διακοπέντα λόγον εἴαν μὲν καθαρὰ ἀπαλλάττηται. ὑπάρχει αὐτῇ ἔχει ὅλα τὰ μέσα. ἄγριοι ἔρωτες οἱ παρὰ φύσιν. κατὰ τῶν μεμυημένων περὶ τῶν μ. διάγουσα ἀνακολ. ἀντὶ διαγούση, διότι

ὁ συγγραφεὺς τὸ ὑπάρχει αὐτῇ εἶναι ἐφαντάζεται ὡς δύναται εἶναι.

11 ταριχευθὲν περὶ τῆς ταριχεύσεως τῶν πτωμάτων προβλ. Ὅμ. Τ 38 Πραγμ. ἡμετ. ἐκδ.—Πῶς λέγεται ὁ συλλογισμὸς περὶ τῆς τύχης τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς μετὰ θάνατον :

30. 1-16 εἰς ἐάν μὲν καθαρὰ ἀπαλλάτῃται ΧΧΙΧ 24. ἐρώσα (αὐτοῦ) γοητεύω μαγεύω. ὑπ' αὐτοῦ ὑπό τε τῶν ἐπιθυμιῶν, προβλ. ΧΙ 17 τὸ σῶμα καὶ αἱ τούτου ἐπιθυμίαι. δοκεῖν (αὐτῇ) τὸ σωματοειδὲς τὸ σῶμα καὶ καθόλου ἢ ὕλη. σκοτώδης ζοφερός, μυστηριώδης. αἰρετὸν καταληπτόν. τοῦτο δὲ ἐπαναλ. ὁ δὲ τοῦ τὸ δὲ τοῖς ὄμμασι... οὕτω δὴ οἶει ἢ ἀπόδ. τοῦ ἐάν δέ γε... ἐν ἀρχῇ τοῦ κ. οἶει ἀπαλλάξεσθαι εἰλικρινῆ αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν ψυχὴν οὕτως ἔχουσαν φαντάζεσθαι ὅτι θὰ κατορθώσῃ νᾶπαλλαγῇ τοῦ σώματος ἐν ὅλῃ τῆς τῆ καθαρότητι ψυχῇ διατελοῦσα ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας. οὐδ' ὀπωσιοῦν οὐδαμῶς. διαλαμβάνω (ὄρος παλαιστικὸς) πιάνω τινὰ ἀπὸ τὴν μέσην, τὸν κρατῶ σφιγκτὰ ἀπὸ τὴν μέσην. ἀλλὰ διειλημμένην ἀντίθ. πρὸς τὸ ἐν τῇ ἀποκρίσει οὐδ' ὀπωσιοῦν νοούμενον εἰλικρινῆ αὐτὴν καθ' αὐτήν. ὁμιλία ἢ συναναστροφή. συνουσία ἢ ἀχώριστος συμβίωσις. διὰ τὸ ξυνεῖναι (αὐτῶ) ὑποκ. τὴν ψυχὴν. μελέτη ἢ μέριμνα, τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ψυχῆς ὑπὲρ τοῦ σώματος. ἐμποιῶ σύμφυτον συγχωνεύω.—**16-31** ἐμβριθῆς βαρῦς, βαρύνων πρὸς τὰ κάτω. εἰς τὸν δρατὸν τόπον τὴν γῆν, κυλινδοῦμαι κυλίομαι, περιφέρομαι, ἀλητεύω. μνήματα γενικώτερον τῶν τάφων, ἀναμνηστικαὶ στῆλαι κλπ., πᾶν ὅ,τι ὑπενθυμίζει τὸν νεκρὸν, ὡς περὶ λέγεται εἰς τὸ περὶ τὰ μνήματα. παρέχομαι παρουσιάζω, εἶδωλα ὁμοιώματα. αἱ μὴ καθαρῶς ἀπολυθεῖσαι αἱ μὴ τελείως ἀποχωρισθεῖσαι. μέντοι βέβαια. εἶναι (εἰκός ἐστι). τίνω, τείσω, ἔτεισα, πληρώνω, τίνω δίκην δίδωμι δίκην, τιμωροῦμαι. τροφή ὁ τρόπος τοῦ βίου, ἀγωγή, ἢ γεν. αἷτ. ἐνδεθῶσιν ἐγκαθειροχθῶσιν, ἐνσαρκωθῶσιν. ἐπιθυμία οἷτ. τοῦ ξυνεπακολουθοῦντος γεν. ἀντικμ.

22 σκιοειδῆ φαντάσματα ὁ Σ. ἀναφέρεται εἰς τὰς δημῶδεις δοξασίας περὶ ἐμφανίσεως τῶν ψυχῶν μετὰ θάνατον. προβλ. καὶ τὰ περὶ βρουκολάκων.—Διὰ τί αἱ ψυχαὶ τῶν ὕλιστων φοβοῦνται τὸν "Αἰδην ;

31. 1-14 εἰς τοιαῦτα ἤθη εἰς ζῶα τοιούτοις ἤθεσι χρώμενα. γαστριμαργία ἀδηφαγία. ὕβρις ἢ παρὰ φύσιν ἀσέλγεια. εὐλαβοῦμαι προφυλάττομαι, φοβοῦμαι. καὶ μὴ διηυλαβημένους καὶ μάλιστα ἀναιδῶς. γένη εἶδη. ἐνδύεσθαι ἐνδεισθαι. πάνυ μὲν οὖν εἰκὸς ὀρθότατα, λογικώτατα. ἰκτίνος εἶδος ἰσρακος, τὸ περδικό.

γέρακον. ἀμέλει κυρ. προσκκ. μὴ σὲ μέλη, μὴ ἀμφιβάλλης : βεβαίως. **τᾶλλα** αἱ ψυχαὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων : εἶναι προφανὲς ποῦ (εἰς ποῖον ζῶον) ἑκάστη αὐτῶν ἤθελε μεταβῆ συμφώνως πρὸς τὰ διαφέροντα (τὰς κλίσεις), τὰ ὅποια ἀνέπτυξεν ἐν τῇ ζωῇ ;— **14-23** **καὶ τούτων** τῶν προμνημονευθέντων καὶ τῶν ἄλλων (τὰ ἄλλα 12), ἐκ τῶν οὕτω διὰ μετεμψυχώσεως τιμωρουμένων ψυχῶν. **ἐπιτηδεύω** μετέρχομαι, ἀσκῶ. **δημοτικὸς** λαϊκός, κοινός, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸν φιλοσοφικόν. **σωφροσύνη** φρόνησις. **περίσκεψις**. **γεγονυῖαν**... ἥτις ἀποκτάται ἐκ συνηθείας καὶ ἐμπειρικῆς ἀσκήσεως ἄνευ φιλοσοφικῆς μελέτης καὶ διανοητικῆς ἐργασίας. **πῆ πῶς**, διὰ τί ; **εἰς τοιοῦτον** ἔπεξ. ὑπὸ τῶν : **πολιτικὸν καὶ ἡμερον**. **πολιτικὸν** ὠργανωμένον κοινωνικῶς, εἰς ταῦτόν γε ναί, μάλιστα. **μέτριος** μεμετροημένος, χρηστός.

32. 1-18 θέμις ἐπιτετραμμένον. **θ.** (τινὶ) μὴ φιλοσοφήσαντι ὑποθετ. καὶ (μὴ) παντελῶς. **φιλομαθῆς** φιλόσοφος. **τούτων ἔνεκα** τούτου ἔνεκα ὁ πληθ. διότι πολλάκις ἤδη ὠμίλησε περὶ αὐτοῦ. **καρτερῶ** ἀντέχω (εἰς στερήσεις), σκληραγωγοῦμαι. **οἰκοφθορία** φθορὰ τοῦ οἴκου, τῆς περιουσίας. **ἀτιμία** ἔλλειψις τιμῶν, ἀφάνεια. **μοχθηρία** ταπεινὴ κοινων. θέσις, **ἀ.** καὶ **ἀδοξία** ἀσημότης κοινων. θέσεως. **ἔπειτα** μετὰ τὴν μετ. **τοιγάρτοι** διὰ τοῦτο λοιπόν. **ἐκεῖνοι, οἷς μ. τῆς ἑαυτῶν ψ.** οἱ φιλόσοφοι. **πλάττω σώματα** προσπαθῶ νὰ δημιουργήσω καλὰ σώματα (διὰ τῆς γλιδῆς). **τούτοις** τοῖς φιλοχρημάτοις καὶ φιλάρχοις... **λύσις** ἢ διάλυσις τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος. **ταύτη τρέπονται**... λαμβάνουσι τὴν κατεύθυνσιν ταύτην, ἣν ὑποδεικνύει ἐκείνη.

33. 1-22 παραλαβοῦσα ὡς παιδαγωγός. **διαδεδεμένος** ἰσχυρῶς δεδεδεμένος. **ἀτεχνῶς** II 28. **εἰργμὸς** τὸ δεσμοτήριον : διὰ τούτου ὥσπερ δι' εἰργμοῦ, ὡς διὰ τοῦ κιγκλιδοφράκτου παραθύρου εἰροκτῆς. **κατιδοῦσα τὴν δεινότητα** πρόλ. ἀντι : ὅτι ἡ δεινότης τοῦ εἰργμοῦ, τὰ φοβερὰ δεσμά. **δι' ἐπιθυμίας ἐστὶν** παθ. ἐπιθυμεῖται (ὑπὸ τῆς φιλοσωμάτου ψυχῆς). **ὡς ἄν...** συμπερ. ὁ δεδεδεμένος ἡ δεδεδεμένη ψυχὴ. **ξυλλήπτωρ** συμβοηθός, συνεργός : ὥστε αὐτὴ κυρίως ἢ ἐγκάθειροκτος ψυχὴ νὰ εἶναι συνεργὸς τῆς ἐγκοιθεύσεως. **δπερ οὖν λέγω** ἀναλαμβάνει τὸ ἐν ἀρχῇ λεχθὲν **γινώσκουσι γάρ. οὕτως ἔχουσαν**. **παραμυθοῦμαι**, προβλ. **παραμυθία** XIV 14, παραινῶ. **ἐνδείκνυμαι** καταδεικνύω. **σκέψις** παρατήρησις. **ἀπάτη** ἀπατηλαὶ εἰκόνας. **ἀναχωρῶ** παλινδρομῶ. **ἐκ τούτων** τῶν αἰσθητηρίων τοῦ σώματος. **ὅσον μὴ...** ἐφ' ὅσον δὲν ὑφίσταται ἀνάγκη

τῆς χρησιμοποίησεως αὐτῶν (διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ζωῆς), ὅ,τι τῶν ὄντων, δι' ἄλλων διὰ τῶν αἰσθητηρίων, ἀντίθ. εἰς αὐτὴ καθ' αὐτήν. ἐν ἄλλοις ἄλλο ὄν τὸ ὁποῖον εἰς διάφορα πρόσωπα φαίνεται διαφορετικόν, ἀντίθ. εἰς αὐτὸ καθ' αὐτό. ἠγεῖσθαι ἐκ τοῦ παρακελευομένη. — 23-50 λύσις; οὕτω μετὰ τὴν μτχ., πρβλ. V 13. ἔπαθεν γνομ. τοσοῦτον κακὸν τόσον μέγα, ἀπ' αὐτῶν ἡδονῶν ἢ λυπῶν ἢ φόβων ἢ ἐπιθυμιῶν. ὦν ἂν τις οἰηθείη ἐξ ὅσων ἤθελε φαντασθῆ τις. οἶον ἢ-ἢ ἔπεξ. τοῦ τοσοῦτον κακόν. καὶ οὐ λογίζεται αὐτὸ καὶ ὁμως δὲν τὸ ἀντιλαμβάνεται. ἅμα τε καὶ τὸ σύγχρονον. τοῦτο εἶναι... περὶ δ' ἂν πάσχη τὸ ὁποῖον προκαλεῖ κυρίως τὸ συναίσθημα τοῦτο τῆς χαρᾶς ἢ λύπης. οὐχ οὕτως ἔχον αἰτιατ., ἐν ᾧ δὲν ἔχει οὕτω, δὲν εἶναι ἐναργέστατον. ταῦτα δὲ... τοιαῦτα δὲ (προκαλοῦντα ἡδονὴν...) κυρίως εἶναι τὰ ὑλικά. καταδεῖται καρφώνεται ἐπὶ τοῦ παθήματός της τούτου. ὅτι καθ' ὅσον. προσηλοῖ καθηλώνει. προσπερονῶ καρφώνω. δοξάζω νομίζω. ὁμοδοξῶ ἔχω τὴν αὐτὴν γνώμην. ἐκ τοῦ... αἵτ. ὁμότροπος ὁ ἔχων τοὺς αὐτοὺς τρόπους, ἔξεις. ὁμότροφος ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν δίαιταν. οἷα ἀφικέσθαι XXVIII 6 τοιαύτη οἷα (ὥστε) ἀ. καθαρώς καθαρὰ (ἀπὸ τοῦ ὑλικοῦ). ἀνάπλεώς τινος μεμολυσμένος ἐκ τινος. ἀεὶ ἐκάστοτε, μετὰ τὴν ἐν τῇ γῆ σταδιοδρομίαν της, εἰς τὸ ἐξιέναι (τοῦ σώματος). πίπτειν ὡς βεβαρημένη ἐκ τῶν ὑλικῶν στοιχείων, ἄμοιρος ἀμέτοχος. συνουσία XX 14 κοινωνία ἐκ τῆς λ. αἱ γεν. τοῦ θείου...

34. 1-15 οἱ δικαίως φιλομαθεῖς οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες XXXI 4. κόσμιοι XIII 23 οἱ ἡρεμοὶ ἀπὸ τῶν παθῶν. οὐ γὰρ ὄχι βέβαια. ἑαυτὴν τὴν ψυχὴν, πλαγ. ἀντανάκλασις. αὐτὴν ἐκ τοῦ λυούσης. (χοῆναι) παραδιδόναι ἑαυτὴν ταῖς... ἐγκαταδεῖν διὰ νὰ τὴν καρφώσουν, πάλιν αὐ πλεον. ἀνήνυτες (ἀνύ(τ)ω) ἀτελείωτος. ἰστόν τινα ἰστόν οὕτως εἰπεῖν. ἐναντίως II. κατ' ἀντίστροφον τρόπον πρὸς τὴν II. γαλήνην τούτων ἀταραξίαν ἀπὸ τῶν ἡδονῶν... ἐπομένη τῷ λογισμῷ πειθαρχοῦσα εἰς τὴν καθαρὰν διάνοησιν τῆς ψυχῆς. ἐν τούτῳ εἰμι ἀσχολοῦμαι περὶ τοῦτο. τὸ ἀληθές-τροφομένη ἔπεξ. τοῦ ἐν τούτῳ. ἐπομένη καὶ οὔσα ἔπεξ. τοῦ παρασκευάζουσα. ἀδόξαστον τὸ μὴ ὑποκείμενον εἰς δόξαν, τὸ ὑπὲρ πᾶσαν δόξαν· αἱ ῥευσταὶ δόξαι ἀναφέρονται εἰς τὰ αἰσθητά, ἢ γνώσις, ἢ ἐπιστήμη ἀναφέρεται εἰς τὰς ἰδέας καὶ τὸ θεῖον. οὕτως ὡς ἄρτι περιέγραψε. (οἶεται) ἀπηλλάχθαι. — 15-20 ἐκ τῆς τοιαύτης τροφῆς συνεπεία τῆς τοιαύτης ἐπιμελείας τοῦ φιλοσόφου ὑπὲρ τῆς

λ. Ν. Γουδῆ. — Πλάτωνος Φαίδων

ψυχῆς του, ἀγωγῆς, διαπαιδαγωγήσεως. οὐδὲν δεινὸν οὐδείς φόβος ὑφίσταται. ταῦτά γ' ἐπιτηδεύσασα κατόπιν τοῦλάχιστον τῆς τοιαύτης κατευθύνσεως, ἦν ἔλαβε. ὅπως μὴ μήπως. ἀπαλλαγὴ (ἀπαλλάττεσθαι) ἀποχωρισμός. οἴχηται διαφυσηθεῖσα καὶ διαπτομένη. διασπασθεῖσα διορίζει τὰς δύο μετ

8 Πηνελόπης ἱστὸς ἢ Π. εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς τοὺς μνηστῆρας ὅτι μετὰ τὸν βέβαιον πλεον θάνατον τοῦ Ὀδ. θὰ ἦρχετο εἰς δευτέρον γάμον, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ὄρω νὰ ὑφάνη πρῶτον σάβανον διὰ τὸν γέροντα Λαέρτην. Ἐπὶ τρία ὅμως ὅλα ἔτη κατώρθωνε νάπατᾶ τοὺς μνηστῆρας, διότι ὅ,τι ὑφαίνε τὴν ἡμέραν ἀνέλυε τὴν νύκτα ὑπὸ τῷ φῶς δάδων, ἕως θεραπευαίνις τις ἐπρόδωκε τοῦτο κατὰ τὸ τέταρτον ἔτος εἰς τοὺς μνηστῆρας· ἐντεῦθεν εἶχεν ἀποβῆ παροιμιώδης ὁ Πηνελόπης ἱστὸς ὡς ἀνήνυτον ἔργον. ἐναντίως διότι, ἐν ᾧ ἢ Πην. τὴν ἡμέραν ὑφαίνε (συνέδεε) καὶ τὴν νύκτα ἐξύφαίνε (διέλυε), ἢ ψυχὴ τοῦ ἀφιλοσόφου ὅ,τι ἢ φιλοσοφία λύει (χωρίζουσα τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ σώματος) συνδέει πάλιν πρὸς τὴν ὕλην.—Τίς ἢ προῦπόθεσις τῆς γ' ἀποδείξεως (λήμμα); Τίνα τὰ τρωτὰ τῆς γ' ἀποδείξεως;

64. 1-13 εἶεν διὰ τούτου ὁ λέγων δηλοῖ συγκατάθεσιν εἰς τὰ εἰρημένα, ἵνα μεταβῆ εἰς ἄλλο τι: ἔστι. ἐπιστέλλω ἀφήνω τὰς τελευταίας παραγγελίας. ὅ,τι ποιοῦντες. ἐν χάριτι ποιῶ τινι χαρίζομαι τινι, εὐχαριστῶ τινι. (ἐπιστέλλω) ἄπερ ἀεὶ λέγω. καινότερον νέον, διάφορον. ὑμῶν αὐτῶν τῆς ψυχῆς ὑμῶν. τὰ ἐμὰ ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐμέ, οἱ παῖδές μου... ὁμολογῶ συμφωνῶ (εἰς τὰς περὶ ψυχῆς θεωρίας), κατ' ἄλλους: ὑπισχνοῦμαι. ὥσπερ κατ' ἔχνη προεξαγγ. παράθ. τρόπον τινὰ κατὰ τὸν ὑπογραμμὸν αὐτῶν. οὐδὲν πλέον ποιῶ οὐδὲν κερδαίνω.—13-39 ἡσυχῆ ἔλαφρά. διατάττω ἕκαστον τῶν λ. διευθύνω τὰς λεπτομερείας τῆς συζητήσεως. ἐρωτᾶ δὴ μετ' ἔλαφρᾶς εἰρων. εἰς εὐδαιμονίας τινὰς μ. εἰς τόπους εὐτυχησμένους, ὅπου μόνον μάκαρες κατοικοῦν. ἄλλως XXII 8. παρὰθυμοῦμαι παρηγορῶ. ἐγγυῶμαι τινι δίδω ὑπὲρ τινος ἐγγύησιν. ἡγγυᾶτο ἦτο πρόθυμος νὰ δώσῃ ἐγγύησιν. οὗτος μὲν γὰρ (ἡγγυᾶτο). ἢ μὴν ἀληθῶς. παραμενεῖν με. ῥᾶον φέρω ὑποφέρω εὐκολώτερον. προτίθεμαι τὸν νεκρὸν ἐκθέτω τὸν ν. (ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ εὐτρεπισμένου, πρβλ. καὶ πρόθεσις). ἐκφέρω κ. ἐκφορὰ τοῦ νεκροῦ. καλῶς ὀρθῶς (ἀτυχῆς ἔκφρασις εἶναι τὸ λέγειν: θάπτειν τὸν Σ. ἀντὶ θάπτειν τὸ πτώμα τοῦ Σ.). εἰς αὐτὸ τοῦτο αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ (εἰς τὴν ἀτυχῆ ἔκφρασιν). ἐμποιεῖ κακὸν ταῖς ψυχαῖς γεννᾶ κακὰς παραστάσεις ἐν τῇ ψυχῇ διὰ τῆς ἀτυχοῦς ὀνομασίας

πράγματός τινος (λ.χ. αναγκάζει να φανταζώμεθα πένθιμον τὴν σκηνὴν τοῦ θανάτου καὶ νὰ κλαίωμεν, ἐν ᾧ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀποθανόντος μακαρία ἀπέρχεται εἰς τὰ Ἡλύσια). *καὶ θάπτειν ἐκ τοῦ χρέη.*

3 περὶ τῶν παιδῶν III 22.—13 θ. *τίνα τρόπον ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἢ ταφή ἐγένετο διττῶς, ἢ διὰ καύσεως ἢ διὰ κατορύξεως.*—17 *ἐγὼ κατὰ τὸν Σ. τὸ ἐγὼ εἶναι ἡ ψυχὴ, οὐχὶ τὸ σῶμα, ὅπως πιστεύουν οἱ ἀφιλόσοφοι, οἵτινες θρηνοῦσι καὶ ὀδύρονται περὶ τὸ πτώμα τοῦ νεκροῦ καὶ προσφωνοῦσιν αὐτὸ νομίζοντες ὅτι αὐτὸ εἶναι ὁ ἀποθανών.*—23 *εἰς μ. δὴ τινος εὐδαιμονίας* VIII 13.—27 *πρὸς τοὺς δικαστὰς ἠγγυᾶτο ἐν τῇ δίκῃ τοῦ Σ. ὁ Κρίτων μετ' ἄλλων μαθητῶν παρεκάλεσαν τὸν διδάσκαλον νὰ δοῖσθαι δι' ἑαυτὸν τὴν ποινὴν τῶν 30 μῶν, δηλοῦντες ὅτι αὐτοὶ γίνονται ἐγγυηταὶ τοῦ προσοῦ τούτου, οὕτω δὲ ἠγγυῶντο ἅμα καὶ ὅτι ὁ Σ. δὲν θὰ ἀποδράσῃ ἐκ τῆς εἰρκτῆς.*—*Ποία τις φαίνεται ἢ φιλοσοφικὴ μὀρφωσις τοῦ Κρ.; Ὁ Σ. διὰ τί ἀδιαφορεῖ διὰ τὸ σῶμα; Διὰ τί θυῶς συνιστᾷ ταφήν κατὰ τὰ νόμιμα;*

63. 1-15 ἀνίστατο εἰς οἶκημα βραχυλ. ἀνασιὰς ἦει εἰς, πρβλ. I 8 *ἐπιχωριάζει Ἀθήναζε. ἀνασκοπῶ ἀναθεωρῶ. τοτὲ δ' αὖ ὡς εἰ προηγείτο τοτὲ μὲν ἀνασκοποῦντες. ἀτεχνῶς* II 28, *εἰς τὸ ὄρφανοί. τὰ παιδία ὁ Σωφρονίσκος καὶ ὁ Μενέξενος, ἐν ᾧ ὁ Λαμπροκλῆς ἦτο ἔφηβος. αἱ οἰκεῖται ἡ Ξανθίππη καὶ αἱ συγγενεῖς γυναῖκες. ἐναντίον τοῦ Κ. ἐνώπιον τοῦ Κ.*—15-34 *καταγινώσκω τινός τι ἀποδίδω εἰς τινὰ μομφήν: δὲν θὰ πάθω μὲ σὲ ὅ,τι παθαίνω μὲ ἄλλους. τῶν ἀρχόντων τῶν ἑνδεκα. καὶ ἄλλως καὶ ἐξ ἄλλων προηγουμένων ἀφορμῶν, περιπτώσεων. ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ τῆς μηνιαίας ἐγκαθειέρξεως ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ. τοὺς αἰτίους ἐννοεῖ τοὺς κατηγοροὺς. χαῖρε ὑγίαινε (ὁ τελευταῖος ἀποχαιρετισμός). τὰ ἀναγκαῖα τὸ ἀναπότρεπτον, VI 31 ἀνάγκη. ἀστεῖτος εὐγενῆς τοὺς τρόπους (ὡς εἶναι οἱ ἄστοι ἐν ἀντιθ. πρὸς τοὺς ἀγροίκους), λεπτός. προσῆει μὲ ἐπισκέπτετο (αὐθορμήτως). λῶστος ἄριστος, χρυσὸς ἄνθρωπος. γενναῖος εὐγενῆς. τριψάτω ὁ ἄνθρωπος ὁ μέλλων διδόναι τὸ φάρμακον.*—34-45 *ἐπειδὴν... ἀφ' ἧς στιγμῆς δοθῆ ἢ διαταγή. ἐγχωρεῖ εἶναι δυνατὸν: ἔχομεν ἀκόμη καιρὸν. ὀφλισκάνω γέλωτα θεωροῦμαι γελοῖος: θὰ γελῶ εἰς βᾶρος τοῦ ἑαυτοῦ μου. γλίχομαι τινος ἐπιθυμῶ σφόδρα. οὐδενός ἔτι ἐνόοντος ἐν ᾧ οὐδὲν πλεόν στοιχεῖον τῆς ζωῆς ὑφίσταται.*

2 ὡς λουσόμενος ὁ νεκρὸς πρὶν εὐτροπισθῆ καὶ προτεθῆ ἔλούετο (ὡς παρ' ἡμῖν πλύνεται δι' οἴνου): ἀλλ' ὁ Σ. λούεται ζῶν,

ἵνα ἀπαλλάξῃ τὰς γυναῖκας ἐνοχλήσεων.— 16 ὁ τῶν ἐνδεκα ὑπηρέτης διάφορος τοῦ μέλλοντος δώσειν τὸ φάρμακον VII 22, LXVI 3.— 34 τὸ φάρμακον τὸ κόνειον, φυτὸν φυόμενον ἐν Ἑλλάδι (κιρκούτα, μαγκούτα, βρωμόχορτον, Κρητ. ἀσκοτισάρα, Ἄλβ. καρπούσσα), οὐχὶ ἢ δρακοντία (κολχικόν), ἐνέχον τὴν κωνεΐνην, τὸ δραστηκώτατον τῶν φυτικῶν δηλητηρίων μετὰ τὸ ὑδροκυάνιον καὶ τὴν νικοτίνην. Τὰ σπέρματ' αὐτοῦ ξηραίνόμενα καὶ τριβόμενα διελύοντο ἐντὸς ὕδατος. Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς θανατικῆς ποινῆς εἰσῆχθη εἰς Ἀθήνας ἴσως ἐπὶ τῶν τριάκοντα ὑπὸ τοῦ Θηραμένους (ὑποστάντος καὶ αὐτοῦ μετ' ὀλίγον τὸν θάνατον τοῦτον) ἀπὸ τῆς (πατρίδος αὐτοῦ) νήσου Κέας, ὅπου ἦτο ἐν χρήσει ὑπὸ τῆς πολιτείας.— 36 ἔτι ἥλιον εἶναι V 34.— Διὰ τί ὁ Σ. ἀποφεύγει τὴν παράτασιν τοῦ βίου;

66. 1-20 παῖς ὑπηρέτης (τοῦ Κρίτωνος) III 28. κύλιξ ποτήριον εὐρὺ δίωτον, Λυρ. Ἄνθ. Πίν. Ε'. 3. ἡμετ. ἐκδ. εἶεν LXIV 1 πολὺ ὥραϊα. ὦ βέλτιστε καλέ. σὺ γὰρ αἰτιολ. τὸ τί χρὴ ποιεῖν. περιεῖναι νὰ περιπατῆς γύρω εἰς τὸ δωμάτιον. αὐτὸ ποιήσει μόνον τοῦ θά ἐνεργήσῃ, ὀρέγω ἐκτείνω (πρβλ. ὀργυιά), προσφέρω. ἔλεως φαιδρός. διαφθείρας (οὐδὲν) τοῦ προσώπου χωρὶς νὰ παραμορφώσῃ (νὰ ἀλλάξῃ) ποσῶς τὴν φυσιογνωμίαν του. ταυρηδὸν μεβλέμμα ἀτενὲς (ὡς τὸ τοῦ ταύρου). πῶμα τὸ ποτόν. ἀποσπένδω τινὶ προσφέρω σπονδὴν πρὸς τιμὴν τινος. τοσοῦτον τόσον μόνον. μέτριος ἀρκετός· ἐκ τούτου τὸ πιεῖν. μανθάνω ἐννοῶ. ἀλλ' εὐχεσθαι... ἀλλ' ἐὰν δὲν ἐπιτρέπεται σπονδὴ, ἐπιτρέπεται ὅμως τοῦλάχιστον εὐχή. χρὴ (εὐχεσθαι). ἐπισχόμενος ὅφ' οὐ ἔφερε καὶ ἐκράτησεν ἀκίνητον τὴν κύλικα εἰς τὰ χεῖλη. εὐκόλως ἀταράχως, φαιδρῶς.— 20-37 τέως μέχρι τινός. ἐπιεικῶς μόλις. οὐκέτι (οἷοί τ' ἡμεν). ἀλλὰ γε βία καὶ ἐμοῦ αὐτοῦ τὰ δάκρυα ἀλλὰ καὶ τὰ ἰδικά μου δάκρυα παρὰ τὴν ἐσωτερικὴν μου ἀντίστασιν. ἀστακτι (οὐχὶ στάγδην, οὐχὶ κατὰ σταγόνας) κρουνηδόν. ἐγκαλυψάμενος διὰ τοῦ ἱματίου. οἴου ἐπιφ. ὅτι τοιούτου. ἀναβρυχῶμαι ἐκβάλλω γοερὸν βρυχηθμόν. κατακλάω-ῶ συντριβῶ, ὀργίζω τὴν καρδίαν. κλάων (κλαίων) καὶ ἀγανακτῶν τροπ. με τοὺς θρήνους του... οὐδένα ὄνεινα οὐ ἔλεξ. οὐδεὶς ἦν, ὄντιν' οὐ, πάντας. θαυμάσιοι περιεργοί, παράξενοι. πλημμυμελῶ (κυρ. κάμνω παραφωνίας) κάμνω ἀνόητα πράγματα, ἀνοησίας. εὐφημία τὸ λέγειν καλὰς λέξεις (ἐν θυσίᾳ...)· ἐπειδὴ ὅμως ὑπῆρχε φόβος μὴ ἀκουσίως ἐκφύγῃ ἐκ τοῦ στόματος κακὴ λέξις, προτιμότερον ἦτο πάντες οἱ παριστά-

μενοι εἰς τὴν ἱερὰν τελετὴν νὰ σιωπῶσιν· ἐντεῦθεν: εὐλαβῆς, θρησκευτικὴ σιωπή.—**37-56** *διαλιπὼν χρόνον* μετὰ πάροδον χρόνου. *ἐπανιῶν προχωρῶν* μετὰ τὴν χειρὰ του ἐπάνω, περαιτέρω· εἰς τοῦτο τὸ οὕτως. *πηγνῦτο* πηγνύοιτο, πρβλ. *διασκεδαννῦται* XXIII 5. *καὶ αὐτὸς καὶ μόνος* του αὐτὸς (ὁ ὑπηρέτης). *γένηται* (ἢ ψῦξις). *ἦτρον* ἢ βουβωνικὴ χώρα. *ἐκινήθη* κατελήφθη ὑπὸ σπασμοῦ. *καὶ ὅς ὁ Σ.* ἔστησεν ἐκράτησεν ἀκίνητα. *συνέλαβε* ἐπίασε συγχρόνως τὰ δύο χεῖλη καὶ τὰ δύο βλέφαρα, ἔκλεισε.

14 *πρὸς τὸ ἀποσπείσαι* οἱ ἀρχαῖοι πρὶν ἀρχίσωσι τὸν πότον ἔκαμνον σπονδὰς ἀγαθῶ δαίμονι, Διὶ σωτήρι.—**36** *ἐν εὐφημίᾳ* ἐπειδὴ καὶ ὁ θάνατος κατὰ τοὺς Πυθαγορείους εἶναι ἱερὰ τελετή, ὡς φέρων τὴν ψυχὴν εἰς ἀναστροφὴν πρὸς τὸ θεῖον, ἠξίουσιν οὗτοι ἐν εὐφημίᾳ τελευτᾶν.—**44** Τὸ κώνειον ἦτο ψυκτικὸν τοῦ αἵματος, ἢ δὲ ψῦξις ἤρχετο ἀπὸ τῶν κάτω ἄκρων. Ὁ θάνατος ἐπήρχετο ἐκ παραλύσεως τῶν ἀναπνευστικῶν μυῶν.—**49** *ἐνεκεκάλυπτο* κατὰ τὰς ἐπιθανατίους στιγμὰς οἱ ἀρχαῖοι συνήθιζον νὰ καλύπτωσι τὸ πρόσωπον τοῦ ἐκπνέοντος· ὁ Σ. ἀποκαλύπτεται, ἵνα δώσῃ τὴν ὑστάτην ἐντολὴν εἰς τὸν Κρίτωνα, καὶ μετὰ τοῦτο καλύπτεται πάλιν, ὡς δηλοῖ τὸ καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐξεκάλυψε αὐτὸν 56.—**51** *ἀλεκτρούνα* οἱ θεραπευόμενοι ἀπὸ νόσου ἔθνον εἰς τὸν Ἀσκληπιὸν ἀλέκτορα· τοῦτο θὰ κάμη καὶ ὁ Σ. διὰ τοῦ Κρ. ὡς ἀπαλλαττόμενος τοῦ ἐπὶ τῆς γῆς βίου, ὃν ἐθεώρει νόσον τῆς ψυχῆς. Ὁ ἀλέκτωρ ἐνομίζετο ὡς τὸ σύμβολον τῆς ὑγείας καὶ διὰ τοῦτο καὶ σήμερον ἐπὶ τοῦ κατατιθεμένου πρώτου θεμελίου λίθου σφάζεται πολλάκις ἀλέκτωρ.—*Τίνες γραμμαὶ τοῦ ἠθους τοῦ Σ.* ἐκλάμπουσιν ἐν τοῖς τελευταίοις κεφαλαίοις; *Οἱ τελευταῖοι λόγοι του Ἀπόδοτε ἀλέκτορα τῷ Ἀσκληπιῷ* τί ἀποτελοῦσι τῆς ὅλης διδασκαλίας του; Ἡ ἐκθεσις τῶν τελευταίων στιγμῶν τοῦ Σ. τίνα μεγάλην ἀρετὴν ἔχει;

37. 1-4 τῶν τότε τῶν συγχρόνων του. *ἐπειράθημεν* ἐκ πείρας ἐγνωρίσαμεν. *καὶ ἄλλως* καὶ ἄνευ τοῦ περιορισμοῦ τῶν τότε, καὶ ἐν γένει.

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ

Διὰ τί ὁ Πλάτων ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῦ μεταχειρίζεται τὴν μορφήν τοῦ διαλόγου; Ἡ ἀφηγηματικὴ μορφή τοῦ διαλόγου τίνας ἀρετὰς καὶ τίνας δυσχερεῖας παρουσιάζει; Καὶ διὰ τί ἄλλο προεκρίθη αὕτη ἐνταῦθα; Διὰ τί ὁ διάλογος ἐπεγράφη *Φαίδων*; Διὰ τί προεκρίθη ὁ Φαί-

δων νάφηγηθῆ τὰ κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ Σ.; Τίς ὁ σκοπὸς τοῦ διαλόγου; Τί προεκάλεσε τὴν διδασκαλίαν τοῦ θέματος; Ἡ μετάθεσις τῆς σκηνῆς εἰς Φλειοῦντα πόθεν προῆλθε καὶ τί καταδεικνύει; Ποῖον τῶν προσώπων εἶναι τὸ κέντρον τοῦ διαλόγου; Τίνες αἱ μεγάλοι ἄρεια τοῦ Σ. καὶ ποῦ αὐταὶ καταφαίνονται; Διὰ τί ἐν τῇ πρὸς τὸν Σ. συζητήσῃ πρωτεύον πρόσωπον παίζουσιν οἱ Θηβαῖοι Σιμίας καὶ Κέβης; Χαρακτηρισμὸς τούτων καὶ τῶν ἄλλων προσώπων τοῦ διαλόγου. Εἰς τί ἐγκείται ἡ ὑψίστη ἀξία τοῦ διαλόγου; Εἰς πόσα τμήματα ἐποδιαιρεῖται οὗτος; Πόσαι καὶ τίνες αἱ ἀποδείξεις τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς καὶ τίνες αἱ προῦποθέσεις (λήμματα) αὐτῶν; Τίνες αἱ ἀτέλειαι αὐτῶν; Ὁ Πλάτων ἀποδεικνύει τὴν προσωπικὴν ἀθανασίαν; Ποῖον φιλοσοφικὸν σύστημα ἔχει ἀσκήσει μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τὸν Πλάτωνα ὡς πρὸς τὸ θέμα; ἐκ τίνων χωρίων συνάγεται τοῦτο; Ποῖον τὸ Πλατωνικὸν ἰδεῶδες τοῦ βίου; Τὰ ἐκτιθέμενα ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ὡς γενόμενα τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶναι πραγματικότης ἢ μὴ εἶναι πλάσματα φαντασίας ποιητικῆς; εἰς πόσας κατηγορίας δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν ταῦτα; Πότε ὑποτίθεται γενόμενος ὁ διάλογος; Περὶ ἰδεῶν ὁ Πλάτων ἔχει γράψει καὶ ἐν ἄλλοις διαλόγοις ἀλλ' ἐν τῷ Φαίδωνι ἢ περὶ αὐτῶν διδασκαλία ἐμφανίζεται τελεία; πότε ἄρα θὰ ἐγράφη ὁ διάλογος; Ἐκθεσις τῶν μαθητῶν θέμα ἔχουσα τὴν ἐλευθέραν περιγραφὴν τῶν τελευταίων στιγμῶν τοῦ Σ



ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Οἱ μαθηταὶ οἱ ἐπιθυμοῦντες
νὰ ὁμιλῶσιν ὡς ῥήτορες εἰς τὰς
μεγάλας ἐορτὰς τοῦ Σχολείου
των ἃς προμηθεύονται πάντα
μὲν τὰ Τεύχη τῶν Ἐκθέσεων,
πρὸ πάντων δὲ τὰ Τεύχη Β', Γ',
Θ', Ι', ΙΒ', ΙΓ', ΙΔ', ΙΕ-ΙΗ', ΙΘ-Κ',
ΛΕ'-ΛΣΤ', Μ'-ΜΑ', ΜΒ'-ΜΓ'.

